Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Yolunda

Gerçek

Sayı 192
31 Mart 1981
20 TL

DEVLETİN ASKERİLEŞTİRİLMESİ VE FAŞİSTLEŞTİRİLMESİ

Ülkemizin ve halkımızın tepesine çöreklenmiş olan askeri faşist diktatörlük halk ve insanlık düşmanı eylemlerini derinleştirerek sürdürüyor.

Ankara'daki faşist rejim, hiçbir perva tanımadan, hiçbir ölçü gözetmeden halk ve demokrasi güçlerine saldırmaktadır.

Cuntanın gidişinin son iki ay içindeki blançosuna bakarsak:

1-İMF'nin ve yerli tekelcilerin istekleri doğrultusundaki ekonomik kararlar sürdürülmekte, emekçilerin üzerindeki sömürü boyunduruğu sıkıldıkça sıkılmaktadır.

2-Halk güçlerinin en diri kesimi işçi sınıfının üzerindeki baskılar sistemli bir şekilde şiddetlendirilmektedir.

a)İlk aylarda, sendikacıların yanısıra fabrikalardan toplanan işçi liderlerinden sonra şimdi de, diğer ilerici işçilerin işlerine son verilmekte, ya da onlar çeşitli bahanelerle gözaltına alınarak, tutuklanmakta; serbest bırakılsalar bile artık işlerini kaybetmiş olmaktadırlar. Bu konuda işverenle sıkıyönetim makamları ve diğer kolluk kuvvetleri arasında fabrika birimlerine kadar inecek sıkı işbirliği kurulmuştur.

b)işçilerin ekonomik demokratik haklarını sadece şu anda fiilen yoketmekle kalmayıp, aynı zamanda geleceğe dönük uzun vadeli düzenlemeler yapılmakta; bu arada getirilen birçok tasarının yanısıra, bir sendikalar yasası, grev ve toplusözleşmeler yasası hazırlanmaktadır. Bu yasalar, tıpkı faşist devletlerin yasaları gibi düşünülmektedir. Örneğin daha şimdiden merkezi devlet içinde kurulan bir birimle, değil sadece grev hakkı, grevsiz toplusözleşme hakkı bile yokedilmiştir. Şimdi bu anlayışa uygun yasalar hazırlanmaktadır. Bu yasalar, aynı şekilde ekonomik-demokratik mücadelede sendikaların işlevini sıfıra indirecek, onları bir çeşit protokol kurumu, ya da bir danışma örgütü niteliğine sokacak bir faşist statüyü öngörmektedir. Hatta yasayı hazırlayanlar, sendikaları böylesine göstermelik kurumlar haline getirdikten sonra, gene de onların ola ki bir işlevi kalabilir diye düşünmüşler; bu faktörü bile hesaplayarak, sendikaların düzenleyecekleri eğitim programlarını da devlet kontrölü altına alacak bir maddeyi tasarıya koymuşlardır. Yani sendika grev yapamayacak, grevsiz toplusözleşme "hakkına" bile fiilen sahip olamayacak, hesapları devlet tarafından incelenecek, burjuvaziden bağımsız sendika kurma özgürlüğü tümüyle ortadan kaldırılacaktır. Böylece sendikalar, belki birer danışma organı olamayacak; tıpkı Genel Kurmay Başkanlığı'nın "basın ve halkla ilişkiler bürosu" gibi, merkezi devletin birer *"işçiyle ilişkiler bürosu"*na dönüşmüş olacaklardır.

Cunta, tekelciler adına hazırlattığı bu yeni tasarılarda öylesine ileri gitmiştir ki, bu tasarılar Türk-İş'in bile her türlü sendikal işlevini ortadan kaldıracağı için, sarı Türk-İş'in bile tepkisini çekmiştir. Sarı Türk-İş, doğrudan görüş açıklamamakla beraber, Tercüman Gazetesindeki Refik Sönmezsoy'a bu konuda bir eleştiri yazısı yazdırmıştır.

Hatta cunta bununla da yetinmemiş, devletin bakanlıklarından birisi olan ve ülkemizdeki demokratikleşmeye bağlı olarak bünyesinde birçok demokrat eğilimli elemanı, birçok ilerici iş müfettişini barındıran ve bir devlet kurumu olan Çalışma Bakanlığının da kaldırılmasını düşünmektedir. (Milliyet, 14.3.1981) Böylelikle, yeni hazırlanacak faşist polis devleti anayasası ve yasalarına göre, muhtemelen işçi-işveren ilişkilerine değgin tüm hayatı konular, böyle bakanlık vb. gibi nisbeten kurumlaşmış, yaygınlaşmış ve içine birçok demokratik görevli yayılmış bir organa değil, mümkün olduğu kadar dar, mümkün olduğu kadar kontrol edilebilecek ve mümkün olduğu kadar merkezileştirilmiş bir makama, ihtimaldir ki, doğrudan doğruya hükümete bağlanacaktır.

Bu da işçi-işveren ilişkilerine tümüyle faşist bir yaklaşımdır.

3-Ankara'daki generaller cuntasının son aylarda giderek hızla sürdürdükleri bir başka eylem de, devletin faşistleştirilme sürecine paralel olarak, devletin aynı zamanda askerileştirilmesidir.

Cunta, tekelci sermayenin ileriki yıllardaki diktatörlüğünü sağlam tutmak adına, kuşkusuz ki, faşist bir polis devleti statüsünü, bunun için gerekli hukukî düzenlemeleri yapacaktır. Ve bu arada, askeri hiyerarşinin bürokratik mekanizme içindeki rolünü ve etkinliğini arttıracak hükümler getirecektir. Yani sadece öyle bir faşist devletinde en üst kumanda kademesinin politikaya müdahale ve herşeyin üstünde bir politik otorite olabilmesini sağlamakla kalmayacaktır. Olağanüstü Hal Yasası ve benzeri bir dizi yeni faşist yasayla birlikte, sadece üst kademenin değil, bütün askeri emir-kumanda zincirinin devlet hayatında belirleyici olabilmesini sağlayacak tedbirler getirecektir. Böylelikle ortaya Brezilya tipi ya da Güney Kore tipi bir yarı-askeri, faşist polis devleti çıkarılmış olacak. Bu arada parlamentonun burjuva demokratik bir karakter taşımasına izin verilmeyeceği gibi, zamanla böyle bir burjuva demokratik yapı oluşsa bile, onun yetkileri ve olanakları kısıtlı kalacaktır. Bir başka deyişle, yürütme organı herşeyin, yasamanın da, yargının da üstünde olacaktır. Sadece bu kadarla da kalmayacak; sivil hükümetin birçok siyasal konudaki yetkisi de kanunlarla, nizamlarla yarı-askerileştirilmiş bir devlet yapısı içinde kısıtlanmış olacaktır.

Bütün bu sözünü ettiğimiz askeri, leştirme çabaları, uzun erimlidir. Cunta bir yandan bu hazırlıklar içindeyken, öte yandan şimdiki statüyü de pratikte daha da askerileştirmek için son hızla yol almaktadır. Bütün illerdeki sıkıyönetim komutanları olağanüstü siyasal yetkilerle İçişleri Bakanlığı hiyerarşisini bir yana itmişler; vali, kaymakam ve nahiye müdürleri hiyerarşisini sadece kırtasiyeciliğe indirgemişler; devletin yapısı, ordu emir-kumanda zinciri içine alınmıştır. Bu askeri makamlar ve irili-ufaklı bütün garnizonlar, küçük yerleşme birimlerine kadar bile, toplumsal hayatı kendi askeri anlayışlarına göre düzenlemektedir. Belediyelere, il genel meclislerine, mahalle ve köy muhtarlıklarına, hatta temizlik, aydınlatma, vb. hizmetlerine varıncaya kadar herşeye el atmakta, herşeyi asker kafasıyla yönetmeye kalkışmaktadır. Bu 12 Eylül'ün ilk günlerinde başlatılan güdümlü bir askeri politikadır. Böylece 12 Eylül'ün generalleri sadece merkezi devlet kontrolünü ellerine almakla kalmayıp, devletin en

(Devamı 11. sayfada)

GÜN SENDİKAL HAKLARIMIZA DAHA GÜÇLÜ SAHİP ÇIKMA GÜNÜDÜR

"Sermayeyi koruma ve kollama harekatı" işçilerin mevcut kısıtlı ekonomik-demokratik haklarını gaspetmeye devam ediyor. 12 Eylül'den bu yana işçilerin haklarını hepten ortadan kaldırmaya yönelik saldırılarla grev hakkı açıkça gaspedildi. Toplusözleşme hakkı askıya alındı. Toplusözleşmeler aleyhine karar vermekle tanınan yargıtay 9. Dairesi Başkanının başkanlığında oluşturulan Yüksek Hakemler Kurulu'na bırakıldı. Ve biten sözleşmelerin "toplumsal zorunluluk" gerekçesiyle aynen tekrarlanması "yasallaştırıldı". İşçi-memur ayrımı yeniden gündeme getirilerek bir kısım işçilerin memurlaştırılmasına başlandı. Bugüne kadar fonları sermayeye aktarılan SSK'dan işçileri iyice yararlanamaz duruma getirmek ve sermayeye yeni fonlar sağlamak üzere yeni düzenlemeler yapıldı. Sigortalı işçinin ilaç için ödeyeceği miktar yükseltildi; konut kredisi almak imkânsızlaştırıldı. Emekli olmak için çalışma gün sayısının artırılması, kararlaştırıldı. Kamu İktisadi Teşebbüslerinde işçi tasfiyesi ve işçilerin memurlar gibi tayinle sürgünü planları hızlandırıldı...Örnekleri çoğaltmak mümkün.

Şimdi sırada sendikal yasalar var. İşçilerin mevcut kısıtlı haklarına dahi tahammül gösteremiyen zorbalığı "yasal" zemine oturtmak üzere sendikal yasalar değiştiriliyor. Bu değişiklik, İşverenler Sendikası (TİSK) Başkanı Halit Narin'in de pervasızlıkla söylediği gibi, işverenlerin istekleri doğrultusunda gerçekleşecektir. Nitekim bir süre önce kolları sıvayan işverenler yıllardır bir türlü gerçekleştiremedikleri zorbalığın bu kez olabileceği ve işçilerin sendikal haklarının artık tümüyle ortadan kaldırılabileceği inancıyla nasıl bir değişiklik istediklerini bir raporda toplamışlardı. Günlük basına yansıyan raporda TİSK şunları istemekteydi:

- İşçi ve İşveren Konfedarasyonları bire indirilmeli.
- Sendikaların idari ve mali denetimi her yıl yapılmalı.
- Check-off sistemi kaldırılmalı. (Böylece sendika aidatlarının toplanması güçleşecektir.)
- İşverenlerin İşveren Sendikalarına ödedikleri aidat masraf olarak kabul edilmeli.
- Sendikaların siyasi partilerle ilgi kurmaları yasaklanmalı.
- Sendika yöneticilerinin siyasi partilerde görev almaları yasaklanmalı.
- İşyerlerinde her türlü sendikal faaliyet yasaklanmalı.
- Her işyerinde bir tek sendika temsilcisi olmalı, temsilcilere farklı haklar tanınmamalı.
- Sendikalarla derneklerin organik ilgi kurmaları yasaklanmalı.
- Sendikalara üye olmak ve üyelikten istifa etmek noter kanalıyla olmalı.
- Grev uygulamasından önce grev oylaması zorunlu olmalı ve işçilerin %51'inin "evet" demesi şartı getirilmeli.
- Belediyeler, DDY, THY gibi hizmet sektöründe, faaliyetin tekel olarak yapıldığı sanayi ve hizmet sektöründe, bankalarda, petrol ve enerji üretimi işlerinde, şeker ve gübre gibi mevsimlik işlerde, turizm sektöründe ve temel gıda maddesi üretimi işlerinde grev yasakları genişletilmeli.
- Grevin uygulandığı işyerlerinde bu grev kamu düzenine, kamu yararına ve genel ekonomik yararlara aykırı noktaya geldiğinde mahalli yöneticiler veya Bakanlar Kurulu tarafından ertelenebilmeli. Erteleme grev başlamadan da yapılabilmeli.
- Bir iş kolunda çalışan sigortalı işçi sayısının %40 ve daha fazlasını temsil etmeyen sendikaya toplu sözleşme yapma yetkisi tanınmamalı.
- Yasa dışı olaylar vukuunda sendikalar da zarara uğrayan işverene karşı cezaî, malî ve hukukî bakımdan üyeleriyle müteselsilen sorumlu tutulmalı.

İşverenlerin istekleri ortadadır. İşverenler "sermayeyi koruma ve kollama harekâtı"na, faşist cunta tezgâhına sırtlarını dayayarak işçi sınıfının ekonomik mücadelesini boğmak ekonomik mücadele örgütü sendikaları işlevsiz kılmak, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin siyasi mücadele ile bütünleşmesini önlemek,onu emekçi halk güçlerinin desteğinden mahrum etmek, ve dahası, "sarı" sendikacılığa bileancak sınırlı koşullarda izin vermek niyetindedirler.

Kapalı kapılar ardında işveren temsilcilerine ve Türk-İş'in sarı yöneticilerine danışılarak hazırlanan yeni Sendikalar Yasası tasarısında işveren taleplerinin hemen tümünün yer almakta olduğu peyderpey gün ışığına çıkıyor. Böylece, işçi sınıfı ve emek düşmanlarının hazırladığı bu tasarının sözümona "yasa" laşmasıyla tam "işverenler için" bir sendika yasası yapılmış olacak.

Ne var ki işçilerin kazanılmış haklarına gerici bir saldırıdan başka birşey olmayan bu "yasa",işverenlerin ve onların eli sopalı koruyucu, kollayıcılarının sandığından da kısa ömürlü olacak. Zorbalıkla, baskıyla geri almaya çalıştıkları her hak,işçi sonofımızın kanı pahasına, canı pahasına,uzun mücadelelerle kazanılmıştır. Bu haklardan geri atılacak adımımız yoktur.

Sendikal haklarımıza bugün her zamankinden daha güçlü sahip çıkacağız. Gün sendikal haklarımızı sonuna dek korumak günüdür. Gün kanımız,canımız pahasına kazandığımız sendikal haklarımızı zorbalıkla geri almak isteyenlere karşı zorbalığın sökmeyeceğini göstermenin günüdür. Gün "uysal köle" olmadığımızı göstermenin günüdür. Verilecek hakkımız yok, alınacak hakkımız var. Söke söke alacağız bütün haklarımızı!

TÜRK-İŞ YÖNETİMİ CUNTANIN SUÇORTAĞIDIR

Onlar için 12 Eylül hiçbir şeyi değiştirmedi. Hatta denebilir ki,imkanları daha da genişledi ve şansları arttı. Türk-İş yönetimini kasdediyoruz.

Sendikaları açık, hükümette adamları var. Görüşlerine değer biçiliyor ve sözleri iktidar tarafından dinleniyor. Ama işin başka yanı da var. Sanıyoruz bu açıdan 12 Eylül'le birlikte en zor duruma düşen de TÜRK İŞ yönetimidir. Neden?

İşçi sınıfının bütün yasal hakları gaspedildi, ses yok! Ücretler donduruluyor, ses yok, DİSK kapatıldı, yargılanıyor, ses yok! İşçiler kıdem tazminatlarını, avanslarını alamıyorlar, keyfi olarak işten çıkarılıyor bu baylarda hâlâ ses yok! Ülkede insan hakları ayaklar altında, milyonlar kan ağlıyor, Türk-İş yönetiminden yine ses yok!

Ama düşünmek de bu baylara düşüyor.Siz kimin, hangi sınıfın başına tünediğinizi biliyor musunuz? Ve yine siz bu sınıfın kör olmadığını,her şeyi anladığını biliyor musunuz?

Elbette bilemezler, çünkü onlar işçi sınıfını satan hainlerdir. Bakınız ki, yönetimi gericilerin elinde olan Dünya Hür Sendikalar Federasyonu bile Türk-İş'i üyelikten çıkarmak için hazırlıklarını ilerletiyor. Diyor ki: "Tutuklu sendikacılar varken ve özgürlükler kullanılamazken Türk-İş yöneticileri susmaktadırlar. Hükümetteki adamları bütün bunlara rağmen istifa etmemektedir.Böyle sendika ve sendikacı olmaz"....

Evet, en zor durumda olan Türk-İş yönetimi olmalıdır. Çünkü "iki cambaz bir ipte oynamaz" ve bay Denizcier oynamakta zorluk çekiyor. Bunalıyor, terliyor. İşçilere hangi yalanı söylesem zevahiri kurtarabilirim diye çaba harcıyor. Ama açmaz, çıkılmaz bir açmaz. İşçi sınıfının düşmanlarıyla kolkola, ama işçi sınıfının başında!

Bunu işçi sınıfı yutar mı? Dışardan ilgi duyan, izleyen işçi kardeşlerimiz, bizimle dayanışma içinde olan başka ülkelerin emekçileri yutmuyor da, zulmü etinde, kemiğinde, açlığı midesinde ve sırtında yaşayan Türkiye işçi sınıfı yutar mı?

İşçi sınıfımız er geç bu kamburdan kurtulacaktır. Türk-İş yönetimine güvenilemez, ondan işçi sınıfına sözcülük yapması beklenemez.

İşçi sınıfının birliğini engelliyen bu bayların saltanatına son verelim!

CUNTANIN ELİ TÜTÜNCÜNÜN CEBİNDE NE ARIYOR ?

Hükümet bir "tütün kararnamesi" yayınlatıp duruyor. Nedir bu kararname?Kime hangi hizmeti yapmak için?

Kime olacak, halka kötülük yapmak, tütün üreticisinin belini bükmek için. Tekellerin girmek için can attıkları tütün piyasasını daha cazip hale getirmek için. Nasıl mı?

Ekim alanlarını daraltarak!

Bu basit bir karar değildir. Bunu tütüne verilen fiyatın düşük tutulması, tütüncülere verilen kredilerin kısılması, gübre tahsislerinin azaltılması ve özellikle tütüncülük yapan çiftçileri "verimlilik" açısından elverişsiz bulup aradan çıkarmayı öngören uygulama tamamlıyor.

Kuşkusuz büyük tütün çiftliklerine sahip olan tarım kapitalistleri çok "verimli" oldukları için desteklenecekler, ekim alanları daralırken kapitalist çiftliklerin olanakları genişleyecek!

İktidarlar hep böyle yaptılar. İhracat tıkanıklığı olunca köylü üreticilere yüklendiler. Çay üreticileri bu yüzden otuzu aşkın fabrikayı bir zamanlar işgal ederek buna karşı çıkmıştı. Haşhaş ekimi de bir başka bahane ile sınırlanıp binlerce köylü perişan edilmişti. Askeri cunta şimdi de tütüncülerin kesesine uzanıyor.

Anlamak çok kolay. Sigara üretimi yerli ve yabancı tekeller ortaklığına devredilecek. Amerikan tekelleri Amerikan sigarasını bizim işverenlerimizle ortak üretecekler. Tabii Amerikan tütünü kullanarak! Virginya tütünlerine pazarı açmak için Türkiye'deki tütün üreticilerine dünyayı zindan etmek gerekiyor. Cunta bunu yapıyor.

Bunu hazırlayan bir başka etki daha var. Yunanistan AET'ye tam üye oldu. Onun tütünlerine gümrük himayesi ve koruyucu fiyatlar uygulanacak.Hükümet burada yitirdiği avantajını küçük tütün üreticilerinin sırtına yıkarak işin içinden çıkmaya çalışacak. "Amerikanın dediği olur" ya, Çarşamba ovasının tam ortasına bakır ve azot tesislerini kurarken Amerika demiş, Türk hükümetleri yapmış ve tütün üreticileri perişan olmuştu. Şimdi de yerli ve yabancı tekeller istiyor, hükümet yapıyor ve ilmik tütün üreticisinin boynuna geçiriliyor.

Dünya İşçi Sınıfı DİSK'e Sahip Çıkıyor

Dünya işçi sınıfının ileri sendikal örgütlerinin üyesi oldukları Dünya Sendikalar Konfedarasyonu Türkiye'de sendikaların durumu ve özellikle 12 Eylül'den bu yana DİSK'in maruz kaldığı baskılar hakkında bir rapor yayınladı. Raporda, 12 Eylül faşist cunta hareketinden sonra sendikal faaliyetle ilgili gelişmeler ve uygulamalar özetle şöyle açıklanıyor:

"Hükümet darbesinden üç gün sonra grev hakkı, gerekse toplu sözleşme hakkı askıya alındı. Toplu sözleşmeleri darbeden sonra sona eren ya da erecek olan işçiler yeni toplu sözleşme yapamıyacaklardı. 12 Eylül'e kadar imzalanan toplu sözleşmeler ise bir Yüksek Hakem Kurulu tarafından elden geçirilecek ve yeni sözleşmeler hazırlanacaktı.

Aynı zamanda ücretler donduruldu. İktidardaki yeni ekip işçi ücretlerine %70 zam yapılacağını açıkladı. Fakat toplu sözleşmeleri bekleyen işçilere verilen %70 zam, eski toplu sözleşmelerdenberi ücretlerin azalan satın alma gücünü karşılamaktan çok uzaktı.

İşçi-işveren ilişkileri konusunda yeni hükümetin ayrıca yeni bir yasa hazırlayacağı bildirildi. Bu tasarının bazı yönleri 9 Aralık'ta basında açıklandı. Tasarı, zamanla tanınacağı bildirilen grev hakkını son derece kısıtlıyordu. Geçmişte "ideolojik ve siyasi" grevler yapıldığı iddiası ile grevlerin süresi, kapsamı ve amacı daraltılıyordu. İşçiler bundan böyle ücret dışında hiçbir konuda greve gidemiyeceklerdi. Ayrıca bir dizi kamu hizmetinde, sağlık, enerji, bankalar, askeri tesisler, vb., grev hakkı hiç tanımıyordu.

Hükümet darbesinin daha ilk gününden itibaren üç konfederasyonun tüm faaliyeti yasaklandı: DİSK (ilerici), MİSK(aşırı sağ) ve Hak-İş (dindar).Sadece iktidara yakın Türk-İş faaliyetini sürdürebilecekti. Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide Sosyal Güvenlik Bakanı olduğu gibi, sendikanın başındaki görevinden de ayrılmadı. Yasaklanan konfederasyonlar içinde her bakımdan en önemlisi ve 28 yasal sendika ile en çok üyeyi temsil edeni DİSK böylece esas hedef alınmış oluyordu.

Türk makamları DİSK'in yöneticileri ile işyeri temsilcilerinden oluşan 2002 kişiyi tutukladılar. Bunlardan en az 545'i, bu arada DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ve altı yönetici, hapiste ağır muamelelere ve işkenceye uğradı. 20 Ocak'ta İstanbul sıkıyönetim mahkemesi, hepsi DİSK üyesi olan 220 kişinin daha tutuklanmasına karar verdi."

Öte yandan Uluslararası Çalışma Örgütünün Sendikal Özgürlük Komitesi de çeşitli uluslararası işçi kuruluşlarının Türkiye'de sendikaların durumu ve özellikle DİSK'in yasaklanması, lokallerinin mühürlenmesi ve çok sayıda yönetici ve militanlarının tutuklanması ile ilgili şikayet başvurularını gündemine almış, bu konuda Ankara nezdinde girişimde bulunmuştur. Gelen cevapta sözkonusu şikayetlerin teyidinden başka bir şey olmadığı görülünce Sendikal Özgürlük Komitesi iddiaların ağırlığını ve ciddiyetini yeniden vurgulayarak hapisteki sendika yöneticilerinin cezalandırılması girişimini protesto etmiş, durum hakkında yeni ayrıntılı bilgi istemiş ve sendikal faaliyete konulan yasağın kaldırılmasını talep etmiştir.

İŞÇİ SINIFI CUNTADAN İZİN ALMAZ

Türkiye'de 12 Eylül'de yönetimi gaspeden faşist askeri cunta, aldığı bir kararla, bayram günlerini ve tatillerini yeniden düzenlemiş. Bu arada 1 Mayıs ve 27 Mayıs Bayramlarını kaldırıvermiş. Cuntanın bu kararına en çok,Tercüman Gazetesinin işçi ve halk düşmanı yazarları, Türk-İş'in Kaya Özdemir gibi sermaye işbirlikçisi yöneticileriyle, siyasi fosil Celal Bayar sevinmiş. Cunta bu kararıyla, işçi sınıfı düşmanlığını, bir kez daha açık-seçik ortaya koymuştur.

Bilindiği gibi, 1 Mayıs bütün dünyada işçi sınıfının birlik-mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanır. Her ne kadar Türkiye burjuvazisi 1 Mayısı "bahar ve çiçek bayramı" olarak yutturmaya çalışmışsa da, son yıllarda Türkiye işçi sınıfının 1 Mayıs'ları, amacına uygun, görkemli gösterilerle kutlamasını engelleyememiştir. Hatta bu konuda, kitle katliamları, sıkıyönetim yasakları dahi para etmemiş; işçi sınıfımız, 1 Mayısı anma konusunda, dünya işçi sınıfının bir parçası olarak kararlılığını göstermiş; sınıf mücadelesinin gereklerini yapmıştır.

Elbette ki faşist cuntanın bu son kararı da, bugünlerde 1 Mayıs 81'lere hazırlanan Türkiye işçi sınıfını durduramıyacak; faşizm koşullarında bile, yeni biçimler yaratılarak 1 Mayısların kutlanabileceğini gösterecektir.

İSVAN - BAŞTÜRK - İŞKENCE

Faşist askeri cunta, askeri cezaevlerinde tuttuğu onbinlerce ilerici ve yurtsevere uygulattığı insanlık dışı işkencelerin kamuoyu tarafından duyulmaması için bütün "tedbirlere" başvurduğu halde, başarısız kalıyor.

Yurtdışında çeşitli basın yayın araçlarında yeralan haberler, uluslararası kuruluşların kararları, konuyu incelemek üzere Türkiye'ye giden heyetlerin beyanları ve Avrupa Konseyinde konuşan değişik siyasi görüşteki parlamenterlerin ifadeleri,Türkiye'de siyasi tutuklulara yaygın işkence uygulandığını doğruluyor.

Cunta ve ona bağlı kukla Hükümet, hem işkence iddialarını yalanlamaya çalışıyor; hem de "işkence, politikamız değildir", "işkence şikayetlerini tahlil ediyoruz" gibi beyanlarla zevahiri kurtarmaya çabalıyor. Bu arada bir yığın komiklikler de sergileniyor. Kendi gibi "herkesi kör, âlemi sersem" sanan cunta, İstanbul eski Belediye Başkanı Ahmet İsvan ile, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ü televizyon ekranına çıkartarak, güya seyircilerin gözü önünde sözde "muayene" ettirerek işkence yapılmadığını "ispata" çalışıyor. Ahmet İsvan'ı televizyonda izleyen herkes, ona zorla "bana işkence yapılmıyor" sözünün söyletildiğini derhal anladılar. İsvan'ın bitkin hali, bakışları, sesinin tonu, herşeyi açıkça anlatıyordu.Daha sonraki günlerde ekrana çıkarılan Baştürk ise -herşeye rağmen boyun eğmediğinden olacak- konuşturulmadı. Baştürk yerine faşist işbirlikçisi askeri doktor konuşturuldu. O'na da zinhar işkence yapılmamıştı!

Bir kere, elektrik işkencesini, psikolojik işkenceyi ve CİA tarafından geliştirilen yeni işkence tekniklerini tıbben saptamak herzaman mümkün değildir. Sendikacılara uygulanan en yaygın psikolojik işkencenin ise "idam senaryoları" olduğu biliniyor.

İşkencede ölenler, ya başlarını duvarlara çarparak,ya yüksek yerlerden atlayarak, ya da kravatları ile kendilerini asarak ölmüş(!) oluyorlar. Türkiye'de hapishanelere düşen herkes; gözaltına alınanların kayış, tarak, kravat v.s. eşyalarının alındığını çok iyi bilir. Ama yine de, geçenlerde İstanbul'da gözaltına alınan bir öğretmenin kravatını almayı unutmuşlar. Öğretmen de kravatını kullanarak intihar etmiş(!). Kurşunlanarak öldürülenler ise, mutlaka güvenlik kuvvetleri ile giriştikleri silahlı çatışma(!) sonucu, ölü olarak ele geçirilmiş oluyor. 15 Mart günü İstanbul'da yine böyle bir olay cerayan etmiş. Dört terörist, güvenlik kuvvetleri ile, sakladıkları evde, 3 saat süren silahlı çatışmaya girmişler. Her ne hikmetse, 4 teröristin dördü de ölmüş; fakat güvenlik kuvvetlerinden kimsenin burnu kanamamış.

Faşist askeri cunta, biryandan işkenceleri yalanlarken,öteyandan Türkiye'ye gelen ve siyasi tutuklularla görüşmek isteyen heyetlere "Kanuni engel var" gibi saçma bahanelerle engel oluyor. Ama bu heyetlerden bazılarını, sivil cezaevlerinde kimi tutuklularla -siyasi olmayan- görüştürebiliyor. Gerçi cuntanın mazareti kimseyi tatmin etmiyor. Çünkü,hem bu konuda kanuni engel yoktur. Hem de cunta istediğinde bir saatte "kanun" adında, emirnameler çıkartabiliyor. Gözaltı süresini önce bir aya, sonra üç aya, böyle çıkarmışlardır. Esasen 90 günlük gözaltı süresi, işkencede yeterli süreyi kazanmak,bu yolla insanlara boyun eğdirmek için gerekli görülmüştür. Faşist cunta,hem işkence uygulatmakta, hem de yalan söylemektedir.

CUNTA VE LİSTELER

Siyaset terminolojisine, 12 Eylül cunta hareketi ile birlikte yeni bir terim katıldı: "Yurtdaşlıktan çıkarılma"!

Faşist cunta harekete geçmeden önce bizatihi *Anayasa suçu* olan her hazırlığı yapmış (bu hazırlıkların yabancı bir ülkenin(ABD) adamlarıyla ne denli içli dışlı yürütüldüğünü de dünya âlem biliyor!).12 Eylül'de sivil yönetime isyan edip iktidarı gaspetmiş. Parlamentoyu ilga etmiş.Yurdun dört bir yanında emirle iş gören askeri mahkemeler kurmuş. Şimdi askeri savcıların hazırladığı iddianameler doğrultusunda sendikacı, işçi, öğrenci, sanatçı, parti yöneticisi, öğretmen, vs... yüzlerce insanı "terörizmle mücadele" adına suçlayıp isimlerini yayınlıyor. Kendilerini cuntanın "adaleti"ne teslim etmelerini, yoksa "yurtdaşlıktan çıkarılacakları"nı bildiriyor.

Gerçi isimleri yayınlananlar arasında bazı azılı faşist caniler ve onları her melanete azmettirmiş ırkçı faşist elebaşılar da var. Ama onlar hakkında da böyle bir karar vermek *cuntaya düşmez*. Onların "yurtdaş"lığı konusunda hükmü çoktan tarih vermiştir ve o hükmün halk güçleri tarafından infazı hiç de sanıldığı kadar geç olmayacaktır! O hükmü *halkımız da şimdiden* öylesine vermiştir ki, cunta *asıl* hedefini gözden saklamak için listelere onları da kasten koymaktadır. Tıpkı, yurtda faşizmin dikalasını uyguladığı halde sicilli ırkçı faşistlerin üzerine yürüdüğünü göstermekte yarar gördüğü gibi...

Nitekim listelerdeki isimlerin çok büyük çoğunluğunu gerçek yurtseverler oluşturuyor. Aralarında, meselâ, DİSK'liler var. Gelin görün ki, hâlen iki binden fazla DİSK yöneticisi ve militanı, hapiste, gaasıp cunta tarafından "Anayasayı ilgaya teşebbüs"ten sıkıyönetim mahkemesinde yargılanmayı bekliyor!

Bir yanda silahlarını kuşanıp açıkça sınıf mücadelesi alanında yerlerini alanlar, tüm demokratik hak larını çiğneyen,halkın politika yapmasını yasaklayan, tepeden inme emirlerle halkın hayatına nizamat vermeye kalkan cuntacı generaller ve onların isimli-isimsiz yardakçıları, akıl hocaları...Öbür yanda, aynı sınıf mücadelesi alanında işçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarını savunmaktan ve temel kişisel siyasi haklarını kullanmaktan başka bir "suç"u olmayan DİSK üyesi işçiler, sendika yöneticileri!

Oysa onlar -ve onlar gibi adları listelerde yayınlanan ve daha da yayınlanacağı anlaşılan onca öğretmen sanatçı, parti yöneticisi, işçi, öğrenci- yurtdaşlığa *en layık* olanlardır. Çünkü onlar Amerikancı, sermayeci gaasıp cuntanın emrivakilerine boyun eğmeden işçi sınıfının ve tüm emek güçlerinin bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi yolunda azimle yürümektedirler. Çünkü onların kavgası -şu anda yurtiçinde de olsalar, yurtdışında da- halk güçlerinin bir avuç işbirlikçi sömürücüye, *yurt satıcısına* karşı mücadelesinin kopmaz, ayrılmaz, bütünleyici bir parçasıdır.Çünkü onların kavgası *45 milyon emekçiyi* Pentagonun strateji avadanlığı, çok uluslu tekellerin ve bir avuç yerli işbirlikçinin ucuz emek ordusu, generallerin erat deposu ve burjuva politikacıların oy davarı olmaktan çıkarıp yurt topraklarında özgür ve kendi kaderine hâkim kılma kavgasıdır.

Evet onlar -ki "onlar" isimleri listelerde yayınlananlardan ibaret değildir!- milyonlarca Türkiye'liye her türlü zulmü,baskıyı,işkenceyi ve devlet terörünü ve açlığı reva gören; üç ayda bir üç-beş yüz milyon dolar kredi için Türkiye halklarının çıkarını ve onurunu pazarlık konusu yapan "yurt"daşlardan değildirler.Çünkü onlar öylesi "yurt"daşlardan elbette ki daha *yurtdaştırlar!*

Kim kimi yurtdaşlıktan çıkarıyor?!

İkide bir TRT'de okunan,gazetelerde yayınlanan bu listeler er geç faşist cuntanın ayağına dolanacaktır.

26. Kongre Barış ve Sosyalizm Davasına Kutlu Olsun

Şubat ayının son haftasında yapılan Sovyetler Birliği Komünist Partisi 26cı kongresi, Sovyetler Birliği işçi sınıfının, ve tüm Sovyet halkının, Parti önderliğinde azimle yürüyerek sosyalizm ve komünizm kuruculuğunda ve dünya barışını koruma konusunda ne denli kararlı olduğunu dosta düşmana bir kez daha gösterdi.

SBKP'nin 26cı Kongresi Lenin'in Partisi'nin çok uzun yılların sayısız ve alabildiğine deneylerinden ve birikimlerinden geçerek varmış olduğu yüksek düzeyin, ulaşmış bulunduğu komünist olgunluk, birlik, inanç ve ideolojik bütünlük-tutarlılık aşamasının, sadece Sovyet proletaryası ve Sovyet halkı için değil, sadece uluslararası komünist hareket için değil, sadece dünya devrimci süreci için değil, bütün bunlarla birlikte ve aynı zamanda kalıcı bir dünya barışı için insanlığın şu anda sahip olduğu en büyük güvence olduğunu bir kez daha yeniden kanıtladı.

Bilindiği gibi SBKP 26cı Kongresi, gerek dünya barışının ve gerekse kaçınılmaz olarak dünya halklarının, emperyalizmin yeniden şiddetlenen salvo atışlarının yükseldiği bir döneme rastlıyordu. Pentagon militarizminin bütün uluslararası anti-detant güçleri kışkırttığı ve harekete geçirdiği, ezilen uluslara ve sömürü boyunduruğu altındaki bütün halklara karşı yeni yeni emperyalist saldırılar uyguladığı -ve yenilerine de planladığı-, emperyalist casusluk örgütlerinin sosyalist ülkelerin içişlerine karışarak, -örneğin Polonya'da olduğu gibi- birtakım ekonomik güçlükleri kullanıp karşı devrimci hareketleri maniple ederek, sinsi planlarını yürütmeye çalıştığı,NATO'yu silahlandırdığı, Orta Doğu'da yeni bir saldırganlık paktı kurmaya çalıştığı, tüm silahlanma yarışını körükleyerek, barış ve yumuşama düşmanlığı, savaş kundakçılığı yaptığı bir döneme rastlıyor.

Fakat Sovyet halkının ve Sovyet devletinin öncüsü olan SBKP, Sovyetler Birliği'nin,dünya sosyalist sisteminin ve uluslararası komünist hareketin bu kritik dönemde ne denli serinkanlı, ne denli tecrübeli, ne denli kendinden emin ve nasıl da sorumlu oldugunu kanıtlayarak, yumuşamaya ve barışa yönelik saldırılar karşısında, detant politikasını sürdürmek, silahlanma yarışını durdurmak ve kalıcı bir dünya barışına yol almak için ne kadar kararlı olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Gene SBKP 26cı Kongresi, Sovyetler Birliği'nin sosyalizm kuruculuğunda kazandığı ekonomik, sosyal ve kültürel başarıların bir simgesi olduğu gibi,komünist toplumun maddi ve teknolojik ön koşullarının hazırlanmasında geleceğe dönük önümüzdeki beş yılın ekonomik, teknolojik, sosyal ve kültürel perspektifini verdi.

Dünya Komünist hareketinin birliğinin öncüsü olan SBKP, uluslararası komünist hareket içinde varolan ya da derinleşen birtakım bilim dışı eğilimlerin üzerine, nasıl ilkesel bir şekilde, proletarya enternasyonalizminin kurallarını koruyarak eğilmek gerektiğini göstererek, dünya komünist hareketinin birliği konusunda taşıdığı belirleyici ve öncü role layık olduğunu bu rolü giderek daha da güçlendirdiğini tüm dünya komünistlerine kanıtladı.

Sonuç olarak beş binden fazla delegenin katıldığı, 109 ülkeden 123 parti ve hareketin delegasyonlarının konuk olarak izlediği SBKP 26cı Kongresi,Lenin'in Partisi'nin şanlı geçmişine ve tüm onurlu misyonuna yaraşır bir biçimde yapılmış oldu.

Kongre sonucunda Leonid I. Brejnev Yoldaş yeniden Merkez Komitesi Genel Sekreterliği'ne seçildi.

YENİDEN SBKP MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERLİĞİNE SEÇİLEN LEONİD I.BREJNEV 26. KONGREDE KONUŞURKEN

TSİP'nin SBKP'nin 26. KONGRESİNE MESAJI

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesine

Aziz Yoldaşlar:

İnsanlık tarihinde yeni bir çağ açan Büyük Ekim Sosyalist Devriminin öncüsü ve dünya proletaryasının büyük önderi Lenin'in Partisi Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 26.Kongresini Türkiye proletaryası ve tüm emekçi halk adına coşkuyla selamlarız.

Bir yandan kendi ülkesinde sosyalist toplumu inşa ederek, komünist toplumun maddi ve teknolojik ön koşullarını hazırlamakta olan Partiniz, öte yandan dünya komünist hareketinin birliğinin öncüsü olarak Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi yolunda azımle yürümektedir.

Partiniz öncülüğündeki Sovyetler Birliği dünyadaki topyekûn barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizm mücadelesinin en ön safında ilerlemektedir.

Özellikle Amerikan emperyalizminin ve Pentagon militarizminin soğuk savaş dönemlerini anımsatan barış düşmanı girişimlerinin yoğunlaştığı, NATO'nun ve Orta Doğu'daki gerici rejimlerin silahlandırıldığı, Batı Avrupa'ya orta menzilli füzelerin yerleştirildiği, Nötron Bombasının yeniden bir tehdit unsuru olarak öne sürüldüğü, gerici Pekin yönetiminin dünya barışına karşı emperyalist ve anti-detant güçlerle işbirliğini derinleştirdiği bir dönemde,SBKP'nin ve Sovyet Devletinin barış, yumuşama ve silahsızlanma için gösterdiği olağanüstü sabırlı ve kararlı çabalar, kalıcı ve adil barışın gerçek imkanlarının güvencesini oluşturmaktadır. Bütün dünyanın komünist ve işçi partileri, bütün ilerici, demokrat ve barışsever güçler, SBKP'nin 24ncü Kongresinde kabul edilen Barış Programına yüksek değer biçmekte ve bu programın meyvalarından tüm insanlık yararlanmaktadır.

Bugün, Pentagon ile NATO'nun bölgedeki çıkarlarına hizmet eden askeri diktatörlük altındaki Türkiye'de demokrasi, özgürlük ve barış için mücadele eden Türkiye halk güçleri ve onun öncüsü işçi sınıfımız adına, kongrenizi ve siz yoldaşlarımızı birkez daha, kutlar, Partimizin militan selamlarını ve kardeşlik duygularını sunarız.

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Sovyetler Birliği Komünist Partisi!

Yaşasın Komünizm!

Türkiye Sosyalist Işçi Partisi

Merkez Komitesi

ANKARA'DAKİ "ASKERSEL CU

Türkiye'de -kendisini Milli Güvenlik Konseyi diye adlandıran askeri cunta aracılığıyla- 12 Eylül'den bu yana kurulmuş olan dikta, emperyalizm ve uluslararası gericilik adına ve yerli tekelci sermayenin istekleri doğrultusunda misyonunu gitgide derinleştirerek sürdürmektedir.

Bilindiği gibi bilimsel sosyalist politik eylem, somut durumun somut tahlilinden yola çıkarak belirlenen strateji ve taktikler, ya da taktik içinde taktikler ışığında yürütülür.

Somut durumun somut analizi, bilimsel kavramlarla, bilimsel kategorilerle yapılır. Bunlar ise bilimsel terimlerle ifade edilir. Bilimsel terimlerden kaçınıldı mı, özünde onların ifade ettikleri bilimsel kavramlar da terkedilmiş, ya da hiç değilse muğlaklaştırılmış olur. Bu muğlaklık, yapılan tahlillerin somutluğunu ortadan kaldırır; bu tahlilleri yanlışlar, eksikler ve belirsizlikler ile sakatlar. Böyle olunca da bilimsel açılar dışına çıkılır. Ve kaçınılmaz olarak o çarpık tahlilleri yapanları ya politikasızlıklara,ya da yanlış politikalara sürükler. Toplumsal olaylar hiçbir zaman kendi görmek istediğimiz, yakıştırmalarla, ya da birtakım varsayımlarla, birtakım subjektif yargılamalarla gözlenemez, incelenemez. Şayet böyle yaparsak, yani olguları ve olayları kendi subjektif değerlendirmelerimiz açısından gözlemeye kalkışırsak, bu tutum oportünizme düşmeyi kaçınılmaz kılar.

Bu hatırlatmayı yapmamızın, her zaman bilinen -ve "bilimsel sosyalistim","marksçı-leninciyim", komünistim diyen her siyasal kuruluş tarafından kesinlikle bilinmesi gereken- bu çok basit noktayı vurgulamak gereğini duymamızın nedeni nedir?

Türkiye'de şu anda varolan toplumsal ve siyasal duruma çarpık kavramlarla, muğlak terimlerle ve birtakım *reel politiker*(günübirlikçi) hesaplara dayanan subjektif değerlendirmelerle bakan, somut durumu olduğu gibi görmekten kaçınan anlayışı açığa çıkarmak için bu hatırlatmaları yaptık. Gene aynı amaçla bu yazıyı yazıyoruz. Türkiye'nin şimdiki politik durumu konusunda bilim ve komünizm adına yaratılmak istenen bulanıklığı ve kavram kargaşasını, o çabaların sahiplerine göstermek ve onları somut duruma, yani bilime, yani doğru politikalara çekebilmek için bu yazıyı kaleme aldık.

Bilindiği gibi, 12 Eylül'den bu yana Türkiye solunda, bugünkü rejim hakkında zorlama bir tartışmaya yol açan değerlendirmeler gözleniyor. Başından beri açık, apaçık olan bugünkü somut durum hakkında bir değerlendirme, ya da muğlak bir bakış açısı getirilerek adeta bir kavram kargaşası yaratılmak isteniyor. Ve en kötüsü, bu kavram kargaşası birtakım reel politiker tutumlara dayanak yapılıyor.

Gerçekte bu tutumun sahipleri, kendi "savlarını" savunmaktan bile çekiniyorlar. Kendi söylediklerine kendileri bile emin değiller. Bu nedenle, bu iddianın sahipleri, kendi "savlarını" açıklayacak, onu hangi ölçülerle ortaya koyduklarını söyleyecek, argümanlarını getirecek kadar bile açık değiller. Sadece durumu birtakım yuvarlak sözlerle, hiçbirşey ifade etmeyen muğlaklıklarla geçiştirmek istiyorlar.

Mesele şudur: bu "sav"ın sahipleri,Türkiye'de bugün egemen olan yönetimin, bir *faşist diktatörlük* olmadığını ileri sürüyorlar. Üstelik de bu iddia, marksçılık-lenincilik adına ortaya atılıyor.

Şayet bu iddiayı ileri sürenler,marksçılık-leninicilik titrini taşımasalardı, birtakım küçükburjuva akımları adına konuşuyor olsalardı, belki onları bu denli ciddiye almazdık. Gerçi çarpık küçük burjuva görüşlerini de açığa çıkarmak için ideolojik mücadeleden geri durmazdık,ama, gene de bir ölçüde olağan karşılayabilirdik.

Ne var ki, Türkiye'deki rejimi "faşist" bulmayan, onu sadece "askersel cunta" gibi muğlak bir terimle tanımlayarak işi geçiştiren görüşün sahipleri öteden beri büyük büyük iddialar taşımaktadırlar. Marksçılığı-leninciliği kimselere bırakmayarak, kof bir lafebeliği altında tüm reel politiker tutumlarını sürdürebileceklerini sanmaktadırlar.

Dahası da, bu iddiada olanlar, "kendi ülkeleri" -yani Türkiye- konusunda kardeş partilere yanlış ve çarpık değerlendirmeleri aktarıyorlar. Kendileriyle konuştuğumuz kardeş partiler, "Bizim bugün Türkiye'deki rejim hakkındaki düşünce ve değerlendirmelerimiz o partininki gibi değildir. Ne ki, biz enternasyonalistiz ve başka ülkelerin partilerinin iç işlerine karışmayız, bu ilkeye titizlikle uymak zorundayız ve bu nedenle,ikna olmazsak bile o partinin Türkiye hakkındaki değerlendirmeleri konusunda onlarla tartışmak bize düşmez.Bu yanlışı düzeltmek Türkiye'nin diğer marksist-leninistlerine,yani sizlere düşer" diyorlar.

Biz de, -Türkiye'deki rejimin faşist olmadığını iddia eden- bu savın sahiplerinin, 12 Eylül'den bu yana geçen altı ay içinde kendilerinin hâlâ düzeltmediklerini, tersine bugünkü rejime, o "askersel cunta"ya karşı giderek daha da "esnek" politikalar içine girdiklerini gözlediğimizden, bu dostlarımıza karşı "ideolojik savaşım" görevimizi artık ertelememek gerektiğini düşündük. Çünkü altı aydır hâlâ onların gerçekleri görmek ya da kabul etmek tutumuna girmediklerini,kendi "sav"larını bile savunmaktan kaçındıklarını, hatta bu konuda ciddi, sonuç alıcı ve çözümleyici bir diyalog bile kurulmasından çekindiklerini üzülerek gözledik.

Bu nedenle, biz, bu dostlarımızın kendi "sav"larını bile niçin savunmadıklarını onlara göstermeyi ve bugünkü somut durumun somut tahlili üzerinde yapıcı bir diyalogla görüş birliğine varmayı diliyoruz. Ancak bu sayede ülkemizdeki askeri diktaya karşı ortak bir eylem platformunun oluşacağını ve bu platformun, giderek bir anti-faşist cephenin inşasına öncülük edeceğini düşünüyoruz.

Türkiye'de 12 Eylül'den başlayarak yerleştirilmiş bulunan ve hâlâ da yerini sağlamlaştırmaya çalışan rejimin niteliği nedir? Bu sorunun yanıtını objektif, yani bilimsel kriterlerle vermeye çalışalım.

12 Eylül darbesi bir hükümet değişikliği midir? Kuşkusuz ki hayır. 12 Eylül'de yönetime el koyanlar nasıl bir rejim kurmuşlardır? Bu sorunun cevabını "askersel cunta" diye vermek hiçbirşey ifade etmez.

Çünkü bugünkü yönetimi "askersel cunta" ismiyle adlandırmak, onun sınıfsal ve siyasal karakterini yansıtmaya, onu tahlil etmeye yetmez. Çünkü "askersel cunta" sözü sadece bir genel, çok genel bir açıklamadır. En genel siyasal literatürde varolan bir adlandırmadır.

Örneğin bir burjuva liberali de bu yönetimi aynı adla çağırır, ya da bir Avrupa muhafazakarı da, hatta bu "askersel cunta"nın ağababası Beyaz Saray da.

Yani "askersel cunta" sözü sınıfsal bir adlandırma değildir. Örneğin aynı uluslararası liberal ya da muhafazakar çevreler Etiopya'daki devrimci-demokratik yönetimi de "askersel cunta" diye adlandırmaktadır, Pakistan'daki ya da Şili'deki rejimi de.

Oysa biz marksistiz. Yani elimizde bilimin pusulası vardır. Biz değerlendirmemizi işçi sınıfı biliminin ışığında, sınıfsal açıdan yapmakla görevliyiz.

Türkiye'de egemen sınıf tekelci burjuvazidir. Bir başka deyişle Türkiye'de 12 Eylül'den önce de, 12 Eylül'den sonra da varolan rejim bir burjuva diktatörlüğüdür. Bu konuda, sanırız ki, herkes hemfikirdir.

Ama işçi sınıfı öğretisi salt bu genellemeyle yetinmemiştir. Özellikle Komintern önderleri ve onların en seçkinlerinden olan Georgi Dimitrov, burjuva diktatörlüğünün değişik biçimleri arasındaki farkı görmeyi, bilmeyi ısrarla vurgulamıştır. Bir başka deyişle, burjuva diktatörlüklerinin türlerinden olan burjuva demokrasileri ile faşist diktatörlükler arasındaki farkları gözetmek gerektiğini Komintern belgeleri ve Dimitrov yoldaş hiçbir kuşkuya yer bırakmıyacak kadar açıklıkla bize göstermiştir. Dahası da, en gerici burjuva demokrasisiyle bile dahi faşist bir diktatörlük arasında NİTEL bir farklılık bulunduğunu açıkça belirtmiştir.

Herşeyden önce, ülkemizdeki egemen rejime bu temel kriter açısından bakmamız gerekir.

12 Eylül öncesi Demirel yönetimi ve onun burjuva üstyapısı, hiç kuşkusuz *en geri* burjuva demokrasilerinden biriydi. Üstelik de sıkıyönetimle kısmen askerileştirilmiş bir siyasal baskı mekanizması egemendi. Fakat buna rağmen, burjuva demokrasisinin -en kısıtlı koşullarda bile olsa- temel kurumları mevcuttur.

Örneğin kısıtlı burjuva demokrasisi kurallarından bile olsa genel oyla seçilmiş bir parlamento mevcuttu. Yasa yapma yetkisi yasama organı bu kuruma aitti. Bu parlamentoda iktidar ve muhalefet kanatları bulunmaktaydı. Gerçi bu parlamentoda yeralan politik partilerin hepsi burjuva partileriydiler;bir başka deyişle işçi sınıfının temsilcileri bu parlamento kürsüsünden yararlanamıyordular; fakat gene de değişik burjuva politik akımları birbirleriyle mücadele ediyorlardı. Kaldı ki, bu partilerden en güçlüsünde önemli bir sol kanat mevcuttu. Bu sol kanat bağımsız bir grup niteliğini taşımasa bile, parlamentodaki ilerici bir birikimi oluşturmaktaydı. Ve onların içinde yeraldıkları parti, egemen sağ sosyal demokrat yönetimine rağmen, bir bütün olarak burjuva demokrasisini, liberal politik çizgiyi savunmakta, birçok anti-demokratik girişime karşı çıkmaktaydı. Gene -seçimle gelmemiş bile olsalar- senatodaki tabii senatörler bir başka demokratik ve ilerici sestiler.

...TA" FAŞİST DEĞİLSE NEDİR?

12 Eylül öncesinin çok kısıtlı, çok geri burjuva demokrasisinde bile, işçi sınıfının 141 ve 142 ve benzeri anti-demokratik yasalara rağmen parlamentoda temsil edilmesi mümkündü. Şayet bu temsil sağlanamadıysa, bunun birinci nedeni işçi sınıfı politik hareketinin fazlasıyla bölünmüş olması, bu bölünmüşlük içinde geniş emekçi yığınları kendi etrafında ve arkasında birleştirebilmiş duruma gelmemesiydi. Yoksa, tek bir işçi sınıfı partisi yaratılabilmiş olsaydı, işçi sınıfı politik hareketinin birliği sağlanabilmiş olsaydı, bütün anti-demokratik yasalara rağmen, en azından bir milyon oyluk bir parlamenter destek sağlanması,yani o burjuva kürsüsünün işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarları ve görüşleri doğrultusunda kullanılması mümkündü.

Yine, bir burjuva demokratik kurum olan Anayasa Mahkemesi ve Danıştay gibi önemli kurumlar işlevlerini sürdürmekteydiler.

Şu halde, içinde bilimsel sosyalizmin temsilcisi olmasa bile, çeşitli ilerici unsurlar barındıran ve küçümsenmiyecek bir burjuva liberal partiyi içeren bu parlamento nedeniyledir ki, Demirel'in gerici ve faşist işbirlikçisi hükümeti istediği gibi at koşturamıyordu. Tekelci burjuvazinin ve onun 12 Eylülcü generallerinin en çok şikayet ettikleri konulardan birisinin "icranın yetersizliği" ya da devletin zayıflaması gibi noktalar olduğu hatırlanmalıdır.

Öte yandan, yargı bağımsızlığı, siyasal davalarda askeri mahkemelere ve sıkıyönetim hakimlerine devredilerek kısıtlamalar altına alınmıştı. Fakat, birincisi, bu mahkemeler o günkü koşullarda yasalar dışına çıkamaz durumdaydılar; ikincisi o mahkemelerde yeralan hakimler ve savcılar arasında bile demokrat hatta kimi ilerici kişiler bulunmakta, onlar sıkıyönetim komutanlarının emirlerinden çok, demokratik hukuk ilkelerini gözetebilmekteydiler.

Daha da önemlisi, yargı erkinin en önemli kurumlarından Anayasa Mahkemesi ve Danıştay gibi yüksek hukuk kuruluşları parlamentodan, hükümetten ve silahlı kuvvetlerden bağımsız kalabiliyorlardı.

12 Eylül'ün generalleri ne yaptılar? Önce bu parlamentoyu dağıttılar ve bütün yasama yetkilerini resmi olarak beş üst kumandandan oluşan bir "konseye" devrettiler. Gene onun kuklası olan bir hükümet kurdular. Böylece yürütme ve yasama organlarını -emperyalizmin ve yerli tekelcilerin adına- bütünüyle bu beş kişilik konseyde merkezileştirdiler.

Bu konsey Anayasayı kaldırdı. Bu gayri meşru organ kanun ve kararname adı altında ülkeyi emirlerle yönetmeye başladı. Anayasa Mahkemesi ve Danıştay'ın bütün yetkilerini alarak, onları salt bir protokol kurumları haline indirgedib Sıkıyönetim mahkemelerindeki bazı demokrat hukukçuları da tasfiye ederek, onları tümüyle emirle işleyen birimler haline getirdi.

Yani 12 Eylül öncesinde iyi kötü varolan ve kısıtlı da olsa, burjuva demokrasisinin özelliklerini yansıtan kuvvetler ayrımı prensibi tümüyle birtarafa itildi. Yasama, yürütme ve yargı organları, beş kişilik generaller konseyinden başlayan askerileştirilmiş bir mekanizmada merkezileştirildi.

Ve bu mekanizma değil işçi sınıfına ya da emekçi halktan yana diğer ilerici düşüncelere,bizzat burjuvazinin değişik politik akımlarına bile hiçbir özgürlük tanımadı. Yani bir başka deyişle, faşist bir diktanın özelliklerinden olarak, tekelci burjuva politikası tek bir ses olarak, tek bir çizgi olarak, tekelden,o-konsey, onun kukla hükümeti ve onun emrindeki büyük bürokratlar tarafından yürütülmeye ve temsil edilmeye başlandı.

Öte yandan, burjuva devletinin tüm demokratik kurumları büyük bir hızla tasfiye edilmeye başlandı. Bu süreç seçimle gelmiş olan ve birçok yerde ilerici unsurları barındıran belediyeleri ve il genel meclislerini, yani yerel yönetim organlarını askerlere ya da asker eskisi emekli bürokratlara birkaç günde devretmek dahil, devletin hertürlü burjuva demokratik kurumunu faşistleştirmek ve askerileştirmek şeklinde sürüp gitti.

Bütün bunlar ne adına yapılıyordu: Dışta Pentagon'un ve NATO'nun bölgemizdeki çıkarlarını güçlendirmek, içte ise en iri tekellerin sınıfsal tahakkümünü onarıp, onların vurgunlarını çoğaltmak adına.

Bu tahakküm, 12 Eylül öncesindeki kısıtlı burjuva demokrasisi altında bile varlığını sürdürebilen artakalmış tüm demokratik hakları ve olanakları bile bir anda silip yokedecek kadar gözü karaydı. İşçi sınıfının tüm sendikal, ekonomik ve demokratik hakları görülmemiş bir hızla tasfiye edildi. İşçi sınıfı politik hareketinin kısıtlı yasal olanakları da yokedildi; bütünüyle legal siyaset yasağı konuldu. Hertürlü sendikal özgürlüklerden ve grev hakkından başlayarak,grevsiz toplu sözleşmelere bile müsade edilmeyerek, işçi sınıfının tüm hakları gaspedildi. Örneğin işçilerin ne kadar zam alacakları toplu sözleşmelerle değil, askeri konseyin %70 brüt diye çizdiği üst limitlerle belirlendi. Bununla da kalınmadı, sarı Türk-İş'in bile karşı çıkmak zorunda kaldığı bir şekilde bir kanunla, Yüksek Hakem Kurulu diye bir kukla organ ihsas edilerek, hangi işyerinde, hangi fabrikada işçilerin ne kadar zam alacağı o devlet organının yetkisine bırakıldı. Bir daha tekrarlayalım ki, sadece grev hakkı gaspedilmedi; hiçbir anlam ifade etmeyen *grevsiz toplu sözleşme* hakkı bile fazla ve tehlikeli görülerek, toplu iş sözleşmeleride rafa kaldırıldı ve işçinin ücret tesbiti dahi bu yönetim tarafından merkezileştirildi.

Öte yandan, işçi sınıfı başta olmak üzere, tüm emekçi yığınların bütün ekonomik, demokratik ve kültürel örgütlenmeleri kapatıldı.

Bütün bunların yanısıra,ilk günden başlayarak bir insan avı, siyasal bir sürek avı baştatıldı. Onbinlerce insan hapse atıldı. İşkence odaları ve idam sehpaları kuruldu. Örneğin devletin enson açıklamasına göre 12 Eylül'den bu yana siyasal nedenlerle ülkemizde 349 kişinin öldüğü belirtilmektedir. Bunun 45 kadarının devletin resmi güçleri dışındaki çeşitli siyasal çatışmalarda meydana geldiğini düşünsek bile, bu demektir ki, 12 Eylül'den bu yana devletin resmi kuvvetleri "operasyon" adı altında en az üçyüz kişiyi siyasal amaçlarla katletmişlerdir. Buna -Batılı demokratik kaynaklara ve Avrupa Konseyindeki demokrat parlamenterlerin resmi açıklamalarına göre- Türkiye'de işkence odalarında can veren 18 kişiyi daha ekleyiniz. Ve buna henüz ortaya çıkmamış, sayıları biraraya getirilmemiş "siyasal kayıp" listelerini de ilave ediniz.

Yani devletin, son aylarda yüzlerce kişiyi siyasal kanaatlerinden ve eylemlerinden dolayı, *o faşist mahkemelerde bile yargılamaya gerek duymadan* hunharca katlettiğini açık bir olgu olarak kabul ediniz. İçerideki siyasal tutukluların sayısı, kukla Ulusu hükümetinin açıklamasına göre 32 bindir. BBC radyosu, Aralık ayında bu rakamı 20 bin diye vermiş, son yayınlarında siyasal tutukluların 100 bine yaklaştığına dair bir tahmin aktarmıştır.

Bütün bunların dışında, burjuva demokrasilerinde varolan ve İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa İnsan Haklarını Koruma Sözleşmesi ve Helsinki Belgesi gibi belli başlı uluslararası demokratik belgelerde yeralan temel hak ve özgürlüklerin *hiçbiri*, ama hiçbiri bugün Türkiye' de yoktur.

Bunların en önemlilerinden en basitlerine kadar herbiri yokedilmiştir. Örneğin: Söz ve anlatım özgürlüğü yoktur. Cuntanın eninde sonunda gideceğini bilen ve onun kuracağı yarı-askeri, yarı sivil faşist polis devletinde kendisinin tekelci sermaye adına yeniden iktidara geleceğini bekleyerek ağzı sulanan Demirel ve onun hempalarının bile konuşma özgürlüğü yoktur.

Anlatım özgürlüğünün en önemli alanlarından olan basın ise tümüyle susturulmuştur. Sadece ve sadece cuntaya alkış tutanlara, ya da cuntaya karşı susarak başka konulardan yazanlara "yazma özgürlüğü" tanınmıştır.

Esasen basının haber verme ve istediğini yazma özgürlüğü, 12 Eylül'ün ilk günlerinde "yasa değişikliği" adı altında çıkartılan bir başka direktifle kaldırılmış ve sansür yasallaştırılmıştır.

Örgütlenme özgürlüğü, dernek ve sendika vb. kurma özgürlüğü de bütünüyle yokedilmiş, sadece burjuvazinin çeşitli derneklerine yaşama hakkı verilmiştir.

İnsan temel haklarından olan haberleşme özgürlüğü de,12 Eylül'ün ilk günlerinde yapılan bir başka "yasa değişikliği" ile sansüre ve denetime bağlanmış, sıkıyönetim komutanlıklarına resmen mektupları açma, telefonları ve teleks devrelerini denetleme hakkı verilmiştir.

Sadece bunun bile Batılı burjuva demokrasileri açısından nasıl vahim suç sayıldığını Watergate ve benzeri skandallar kanıtlamışken, Türk cuntası üstüne üstlük bu işi resmen ve "yasal olarak" yapacak kadar pervasızdır.

Gene aynı temel haklardan seyahat hakkı da denetim altına alınmıştır. Onbinlerce kişinin politik nedenlerle yurt dışına çıkmasının yasaklandığı dahası da İstanbul başta olmak üzere büyük kentlere göçenlerin polis zoruyla gerisin geriye gönderildikleri gözönüne alındığında, seyahat etme özgürlüğünün de yönetimin keyfine bağlı olduğu açıkça bellidir.

Ayrıca hiçbir kural tanınmayarak başlanan "yurttaşlıktan ihraç" kararları bütün bu zorbalıkların bir yenisidir.

Öte yandan kolluk kuvvetlerinin son derece keyfi ve pervasız uygulamaları: birincisi tüm ileri siyasal düşüncelere sahip olan yüzbinlerce kişiye karşı, ikin-

(Devamı 8. sayfada)

cisi ise yaygın bir şekilde en geniş emekçi kitlelere alabildiğine şiddetiyle sürmektedir.

Özellikle büyük kentlerin gecekondu mahallelerinde ve Kürdistan'da köylere kadar varan askeri "operasyonlarda" yüzbinlerce emekçiye en ağır hakaretler reva görülmekte, onlara eziyet edilmektedir. Kürtlere karşı en başından beri uygulanan zulüm ve asimilasyon politikası şiddetlendirilmiş olarak devam etmektedir.

Bütün bu saydığımız temel özelliklerle, bugün ülkemizde burjuva demokrasisinin en kısıtlısı, en gericisi bile mevcut değildir.

Yani bir başka deyimle 12 Eylül öncesindeki son derece kısıtlı burjuva demokrasisi ile 12 Eylül sonrası rejimi arasındaki fark *nitel* bir farktır.

Bütün bu yazdıklarımızı özetleyecek olursak:

* Her türlü meşruiyet 12 Eylül'den sonra yokedilmiştir.
* İktidar aşırı derecede merkezileştirilmiştir.
* Sivil kurumlara en küçük birimlere varıncaya kadar emekli subaylar yerleştirilerek devlet askerileştirilmiştir.
* Bütün demokratik kurumlar bertaraf edilerek veya işlevsiz kılınarak devletin faşistleştirilmesi sürdürülmektedir.
* İşçi sınıfını ve tüm emekçi halk güçlerinin siyasal ve diğer tüm ekonomik demokratik hakları bütünüyle gaspedilmiştir.
* Değişik burjuva siyasetleri bile susturularak ve bütün yasama-yürütme ve yargı yetkileri beş kişilik konseyin iradesine bırakılarak tekelci burjuva iktidarı aşırı derecede merkezileştirilmiştir.
* Cuntaya karşı olanlara sürekli bir terör estirilmektedir. Hapishaneler onbinlerce ilerici, yurtsever siyasal tutukluyla, işkence odaları binlerce yurtseverle dolup dolup taşmakta, polisin ve askeri birliklerin insan avı devam etmektedir.

Bütün bunlar nedir? Bütün bunlar, en gerici, en zorba burjuva demokrasisinden bile *nitelikçe farklı* bir burjuva diktatörlüğünün kurulmuş olduğu demek değil midir?

Bütün kriterler açısından baktığımızda, bugün Türkiye'deki rejim *bir faşist diktatörlükten* başka nedir?

Bugün rejimin faşist olmadığını iddia eden "sav"ın sahipleri, bir ara,resmi yayınlarında bu rejim için, "her an faşizme dönüşebilir" diye bir tahminde bulunuyorlardı. Şimdi bu görüşlerinden de vazgeçmiş gözüküyorlar. Fakat gene de bu konuda şunları sormak isteriz: Acaba bu cunta faşist değildir de, "her an" faşizme dönüşebilir mi demek istiyorlar. Yoksa bu cunta faşist değildir,fakat bir başka cunta, faşist olan bir cunta, bugünkü cuntayı devirip faşist bir diktatörlük kurar şeklinde mi tahmin yürütüyorlardı? Yoksa bu cuntanın içinde faşist olan ve olmayan kanatlar vardır, şimdilik faşist olmayan hakimdir, ama her an "faşist kanat" ağır basabilir diye spekülasyon mu yapıyorlardı?

Bütün bunlar meçhuldü. Açıklamaya muhtaçtı. Fakat bu arkadaşlar son zamanlarda bu sözleri terkettiler "her an faşizme dönüşebilir" yargısından vazgeçtiler.Bu durumda geriye kala kala birtek soru kalıyor: Bu cunta faşist değilse, acaba dostlarımız faşistliği sadece ırkçı faşistlere, yani Türkeş ve hempalarına mı, yani faşist milliyetçi harekete mi yakıştırıyorlar? Latin Amerika başta olmak üzere pekçok kapitalist ülkedeki faşist yönetimlerin Hitler tipi klasik faşistlerden olmadığını, yani faşizmin mutlaka Hitler, Mussolini ya da Türkeş tarzını içermediğini, bu nedenle Türkiye'de Nazi mukadili faşistlerin yanısıra, yani ırkçı faşistlerin yanısıra, Atatürkçü fasistlerin de bulunduğunu kabul etmiyorlar mı?

Bu soruları yanıtlamak, şimdiki cuntayı ve onun yönettiği rejimi faşist saymayanlara düşer. Ama tekrar edelim ki, kendi "sav"larını bile savunmaktan korkar bir tutumda, sadece "askersel cunta" gibi yuvarlar ve sınıf temelinden kopuk bir terimlendirmeyle bugüne kadar kendi şekilsizliklerini ve reel politiker'liklerini sürdüregeldiler. Ama o "askersel cunta" hiç beklemedi, yoluna devam etti ve ülkenin geriye kalan en son demokratik kurumlarını da birer-ikişer ele geçirdi.

Türkiye'deki generaller cuntası konusunda değerlendirme yaparken birtakım dedikodulara, ya da bilmem hangi generalin bilmem nerede ne demiş olduğu konusundaki tevatürlere bakarak, ya da cuntaya deygin birtakım yakıştırmalarda bulunarak, ya da birtakım gündelik küçük hesaplardan yola çıkarak bilimsel ve devrimci olunamaz.

Kuşkusuz ki,biz cuntayı faşist diye nitelerken ve onu faşist saymayan arkadaşları eleştirirken, bir terim fetişizmi içinde değiliz. Ama; birincisi: bilinmelidir ki, eşyayı adıyla çağırmak gerekir. İkincisi ve daha önemlisi sözkonusu "askersel cuntayı" farklı değerlendirmeden yola çıkan anlayış onun sahiplerini politikasızlığa ya da cuntaya karşı "esnek" politikalara itmektedir. Bu ise ne yazık ki, anti-faşist mücadelenin gereklerinden kaçmaktan başka bir anlama gelmemektedir.

Gene aynı dostlarımıza şu soruyu özellikle ve içtenlikle sormak istiyoruz: Bilindiği gibi bütün bilimsel sosyalist güçlerin son yıllardaki en yaygın ve en fazla ortak sloganlarından birisi "Faşizme Geçit Yok" idi. Bu "belgi"yi bizzat sözkonusu dostlarımız da paylaşırlardı. Şimdi kendilerine sormak istiyoruz: Faşizm ve anti-faşist mücadele konusundaki "belgi"leri hâlâ aynı mıdır? Yani kendileri bugünkü rejimi faşist saymadıklarına göre, şimdiki en önemli anti-faşist belgilerinin gene: "Faşizme Geçit Yok" olması gerekmez mi? Hatta belki eskisinden daha fazla bu "belgi"yi öne çıkarmaları gerekmez mi? Ama ne var ki, bu "belgi"yi artık kullandıklarına rastlamıyoruz. Niye? Madem ki,bu rejim faşist değil, ama madem ki faşizm tehlikesi ve tehtidi de tükenmemiştir, yani her an faşizm gelebilir, şu halde dostlarımız "faşizme geçit yok" belgisini niçin terkederler? Sanırız gülünç olmamak için. Yoksa bu arkadaşlar "faşizme geçit yok" belgisini sadece milliyetçi harekete karşı mı kullanıyorlardı. Şayet öyleyse, faşist milliyetçi hareketin şefleri iktidara gelmek şöyle dursun, şimdi Mamak'da yatmaktadırlar. Ama gene de faşizm bal gibi iktidardadır. Çünkü faşizmi,milliyetçi hareketten ibaret saymak, günümüzdeki birçok askeri faşist rejimleri tanımamak olduğu gibi, aynı zamanda CIA'nın yıllardır Türkiye'de uyguladığı mizanseni hâlâ anlamamış olmak demektir. CIA ve Amerikan emperyalizmi, faşist milliyetçi hareketin komandolarını ilerici güçlere saldırtırken, Türkeş'i iktidara getirmeyi hiçbir zaman planlamamıştı ki. Çünkü o da bilirdi ki,Türkeş' in iktidara gelmesi zaten Türkiye'nin iç koşullarında olanaksızdı. Kaldı ki, bir komployla ABD Türkeş'i iktidara getirseydi bile, bu yönetim Kenan Evren gibi birkısım kitleleri aldatamayacaktı. Dahası da, ABD'nin en yakın Avrupalı dostları bile Hitler taslağı Türkeş'e büyük tepki duymaktaydılar.

Bütün bunları bilen ABD, Türkeş ve bozkurtlarını terör ve gerginlik yaratmak, ülkede "anarşi" şamatasını büsbütün arttırıp, böyle bir Atatürkçü faşist cuntanın "sağa da, sola da karşıyız" demagojileri altında iktidara gelmesi için uygun ortamı yaratmaktı. Gazetemiz bu planı bugünden çok önceleri defalarca tekrarlamıştı. Nitekim, olaylar ne yazık ki böyle gelişti. Halk ve demokrasi güçleri birleşerek demokratik atılımları başaramayınca, CIA'nın planı hareket alanı bulabildi. CIA'nın bu çok bileşenli planında uzun yıllar kullanılan faşist milliyetçi hareket şimdi iskartaya çıkartıldı veya yedeğe alındı, Atatürkçü bir faşist cunta işbaşına getirildi. Böylece hem içeriden -Türk ve Kürt halk güçlerinden- hem de dünya ve Avrupa demokratik kamuoyundan gelecek tepkiler bir süre için yumuşatılmış oldu.Böylelikle bu cuntaya çok önemli bir manevra alanı kazandırıldı.

Bir nokta daha var: Bu "askersel cunta" nın faşist olmadığını iddia edenler, ola ki buna gerekçe olarak her zamanki bilimsizlikleriyle, bugünkü rejimin sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ilişkilerini bozmadığını ve sosyalist ülkelerin de Ankara ile ekonomik, teknolojik ve ticari ilişkilerini kesmediğini düşünebilirler. Şayet konuya bu açıdan bakılıyorsa, bu da bir büyük handikaptır. Çünkü, birincisi, Türkiye tekelci burjuvazisinin boyu posu nedir ki, bütün bu cüceliğiyle Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist sisteme kafa tutabilsin? Dünyamızın ve bölgemizin uluslararası güç dengeleri içinde Ankara'nın politikasının esamesi okunur mu? Ankara yönetimi kim oluyor ki, boyundan büyük işlere kalkışsın. Üstelik de, Türkiye tekelci burjuvazisi ekonomik nedenlerden dolayı sosyalist ülkelerle,özellikle sosyalist komşularıyla iyi geçinmeye böylesine mecburken.

İkincisi, sosyalist ülkelerin kapitalist ülkelere deygin dış politikasında sadece burjuva demokratik rejimlerle ekonomik, teknik ve ticari ilişkiler kurulur diye bir kural yoktur. Şayet öyle olsaydı, bugün Sovyetler Birliği tüm uluslararası gericiliğin ve bütün emperyalist güçlerin ana merkezi ve kalesi halindeki, yani canavarın başı niteliğindeki ABD ile ekonomik-ticari ilişkiye veya işbirliklerine girmezdi. Büyük Ekim Sosyalist devriminden sonra Lenin'in getirdiği "barış içinde birlikte yaşama" ilkesi evrensel bir ilkedir ve bu ilke gereği bir yandan dünya barışını korumak görevi sürdürülürken, öte yandan emperyalist -veya sadece kapitalist- devletlerle ekonomik-ticari vb. ilişkilere girilmelidir, gerektiği yerde karşılıklı çıkarlara dayanan ekonomik, teknolojik işbirliklerine gidilmelidir.

Şu halde, bu ilke bir uluslararası politika ilkesidir. Ve bir sosyalist ülkenin bu ilkeyi ikide bir değiştirmesi, bir kapitalist ülkede her gelen yeni iktidara göre bu ilkeyi uygulayıp uygulamamayı yeniden gözden geçirmesi söz konusu değildir. Ve tekrar belirtelim ki, sosyalist ülkeler, faşist yönetimlerle ekonomik-ticari ilişkilerini keserler, ya da karşılıklı yararlara dayanan ekonomik-teknik vb. işbirliklerine girmezler diye bir ilke yoktur. Nasıl ki, Sovyetler Birliği, tarihin gördüğü en azılı faşist rejimlerden Şahlık yönetimiyle iyi komşuluk ilişkileri içinde bulunmaya çalışmışsa, yani günübirlik politikaları değil, ilkeleri ve barışın çıkarlarını düşünmüşse, aynı şekilde Ankara'ya bir faşist rejim geldi diye bu temel ilkesinden ve detant politikasının Türkiye'ye yönelik özgüllüklerinden de vazgeçmez.

(Devamı 10. sayfada)

Cunta karşısında eğitim emekçilerinin görevleri

12 Eylül faşist askeri cuntası, Türkiye demokratik öğretmen hareketini, tüm yol ve araçları kullanarak etkisizleştirmeye ve elinden gelirse dağıtmaya çalışıyor. Bu konuda bir yandan, emir-komuta zinciri içinde "görev" yapan askeri mahkemeler kullanılıyor, yeni senaryo davalar açılıyor, TÖB-DER yöneticileri tutuklanıyor; öte yandan bir kısım burjuva basınına sistemli yayın yaptırılarak, TÖB-DER ve yöneticileri yıpratılmaya çalışılıyor. Faşist cuntanın bu konudaki en son "marifeti"; başta Genel Başakan Gazioğlu olmak üzere, ele geçiremedikleri TÖB-DER yöneticilerini yurttaşlıktan çıkarma çabalarıdır.

Büyük çoğunluğu anti-faşist, anti-emperyalist olan Türkiye eğitim emekçileri, eğitimi ve toplumu tümüyle faşistleştirmek için olmadık densizlikleri yapan cuntanın önünde, çok büyük bir engel olarak duruyor. 12 Eylül sonrası ilk tereddütleri yavaş yavaş aşmaya başlayan, cuntanın faşist karakterini ve uygulamalarını giderek kavrayan Türkiye eğitim emekçileri, hızla toparlanmalı: örgütlü büyük bir güç olarak, faşist askeri cuntanın karşısına dikilmelidir. Elbette, faşizmi yenilgiye uğratacak olan biricik öncü güç, öğretmenler değildir ve olamaz. Faşizmi alaşağı etme görevi başta işçi sınıfınındır. Ancak, işçi sınıfından ve emekçi halk güçlerinden kopmadan, Türkiye eğitim emekçilerinin yürütecekleri mücadelenini de, ülkemiz koşullarında faşizmi alaşağı etmede büyük önemi vardır. Geçmiş deneyler göstermiştir ki, faşizmin saldırdığı hedeflerin başında, eğitim kurumları da bulunmaktadır. Bugün daha açık gözlenmektedir ki; cuntanın gündeminde okullar, öğretmenler, öğrenciler, gençlik, ders kitapları, Üniversiteler Kanunu, hasılı bütünüyle eğitim sistemi, çok önemli yeri tutuyor. İki öğretmenin bir dilekçeye imza konmasının yasaklanması, şikayetlerde askeri hiyarerşiye tıpatıp uygun bir hiyarerşinin kurulmak istenmesi, Üniversiteler Yasa Tasarısını hazırlayan komisyonun başkanlığına bir generalin getirilmesi, ilkokullarda hergün "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedeldir" gibi şoven-milliyetçi yeminlerin yaptırılması vb. gelişmeler cuntanın bütünüyle eğitimi askerleştirmek istediğinin kanıtlarıdır. Askeri cuntanın TRT ve bir kısım burjuva yayın araçları vasıtasıyla sürdürdüğü sistemli şovenist-militarıst propaganda, okullarda yapılmak istenilenlerle birleştirilince, gençliği ve toplumu faşistleştirmek için ne denli gözü kara politikalar uygulandığı daha iyi anlaşılıyor.

Mevcut olan bu çok ağır durum karşısında, Türkiye eğitim emekçilerinin görevleri, geçmişe oranla daha da ağırlaşıyor. Bu görevler başlıca şu başlıklar altında sıralanabilir:

* Varolan örgütlülüğü daha da güçlendirerek TÖB-DER'i yaşatmak. Geçmişin acı deneylerinden gerekli dersleri çıkararak, bitmez tükenmez tartışmalara girmeksizin, yönetim ve muhalefetin ve bütünüyle TÖB-DER kitlesinin bütünleşmesini gerçekleştirmek. Grupçuluğu kesin olarak dışlayarak, bugünkü koşullarda örgütsel birliğin hayati önemini kavramak ve kavratmak. TÖB-DER saflarında bozgunculuk, yılgınlık yaratmak isteyenlere karşı uyanık ve kararlı bulunmak.

* Hapisanelere atılan TÖB-DER yönetici ve üyelerine, işinden çıkarılan öğretmenlere sahip çıkmak. Tutuklanan TÖB-DER üyeleri ve onların aileleri ile sıkı dayanışma kurmak; avukat tutmak, maddi yardımda bulunmak, diğer sorunlarını çözmek v.s. günümüz koşullarında hiç savsaklanamayacak görevlerdendir.

* Cuntanın yakalayamadığı için yurttaşlıktan çıkarmak istediği yöneticiler aleyhinde, türlü biçimlerde sürdürülen kampanyaları boşa çıkarmak; TÖB-DER yöneticilerine sahip çıkmak.

* TÖB-DER'in varolan örgütlülüğünü esas alarak, faşist dönemin koşullarına uygun yeni çalışma biçimleri geliştirmek. İllerde, ilçelerde, köylerde ve okullarda dayanışma komiteleri oluşturmak.

* Gerek örgütlü biçimde, gerek özellikle köylerde çalışan tek tek TÖB-DER üyeleri olarak, halkı uyarmak; cuntayı her vesileyle teşhir etmek başlıca görevlerdendir.

* Örgütsüz öğretmenleri TÖB-DER saflarına kazanmak, faşizme kitle tabanı bırakmama açısından önemlidir.

* Sınıf bilinçli öğretmenlerin görevlerinin sadece eğitimle sınırlı olduğunu unutmamak, faşist cuntanın her alandaki uygulamaları karşısında emekçe halk kesimlerini uyarmak, örgütlenmelerine ve birlikte tepki göstermelerine yardımcı olmak, anti faşist örgütlerle sıkı bağlar kurmak.

* Haberleşmede daha çok canlı araçlar kullanmak, dayanışma komiteleri arasında sıkı bağlantı geliştirmek, ajitasyon ve propaganda da öğretmenlerin söz ve ikna gücünün önemini kavramak.

* Okul aile birliği toplantıları, müsamereler, öğretmen toplantıları, çeşitli törenler, ilişki kurmada ve geliştirmede çok ustalıkla kullanılmalıdır. Ayrıca bu tip toplantılarda somut sorunlardan hareketle, varolan olumsuzlukları sergilemek, çözüm yol-

(Devamı 11. sayfada)

okuyuculardan

ASKERİ FAŞİST CUNTA İŞVERENLERLE KOLKOLA

12 Eylül'de yönetime gelen askeri faşist cunta, yönetime geldikten sonra işverenlerle elele vererek işçilerin kazanılmış haklarını gaspetmekte, hakkını yasal yollardan aramak isteyenlere her türlü baskıyı uygulamaktadır.

12 Eylül'den sonra, İzmir Aliağa Petkim Yavuzlar Kollektif Şirketinin patronu, 400 emekçinin yakacak yardımı, senelik iki ikramiye, ihbar ve kıdem tazminatı, çocuk parası, senelik ücretli izin parası, iki takım elbise vb. gibi kazanılmış haklarına el koymuştur.

Sendikal faaliyetlerimiz cunta tarafından yasaklandığı için, 400 işçi T.C İş Kanununun 10. maddesi gereğince takım temsilcisi seçtik. Temsilcilerimiz, gaspedilmiş olan haklarımızın geri verilmesi için müracaat ettiklerinde kendilerine işveren tarafından "Bu şartlar altında çalışan çalışsın, çalışmayan defolup gitsin" denildi. Bunun üzerine arkadaşlarımız 400 işçinin birden çıkışını vermek isteyince, işveren, polis ve asker çağırdı. İşverenle, işyerine gelen askerlerin başındaki binbaşının özel konuşmasından sonra, binbaşı derhal işverenden yana tavır aldı.

Faşist binbaşı 400 arkadaşımızı sıraya dizip aralarından doğum yerine, fiziki yapısına ve işverenle yaptığı özel konuşmaya dayanarak, 40 arkadaşımızı gözaltına aldı. Tutuklananlar arasında ben de vardım. Dört gün gözaltında kaldık. Bizlere suçlu olduğumuzu kabul etmemiz için baskı yapıldı. Dördüncü günün sonunda, çağrıldığımız zaman yeniden gelmek üzere Menemen savcısı tarafından serbest bırakıldık. 15 gün içinde de diğer işçi arkadaşlarımız hiçbir hakları verilmeden kapı dışarı edildiler.

Petkim Yavuzlar Kollektif Şirketi emekçileri adına bir işçi

ANKARA'DAKİ ASKERSEL CUNTA...

(8. sayfadan devam)

Sosyalist ülkelerin ve tüm dünya sosyalist sisteminin güttüğü uluslararası politika bir bütündür ve ilkeseldir. Ama Türkiye işçi sınıfının ve özellikle bu işçi sınıfı içinde kendisine komünist diyenlerin de görevi kendi ülkelerinde tarihsel süreci hızlandırmak ve sınıf mücadelesini güçlendirip, hedefe götürmektir. Bu nedenle, ilkeleri birbirine karıştırıyor, ya da kendimizce onların içini boşaltıp, kendi ülkemizdeki sınıf görevlerimizden ve bu görevlerin şu anda en başta geleni olan anti-faşist ödevlerimizden ödün vermek ya da sosyalist ülkelerin ilkesel uluslararası politikasını, kendi mücadele kaçaklığımıza paravan edinmek dürüstlük ve bilimsellik değildir. Özetle tekrar vurgulamalıyız ki, sosyalist ülkeler şimdiki Ankara rejimine karşı "barış içinde birlikte yaşama" şeklinde formüle edilen Leninist ilkeyi uygulamakta, ve onun bugünkü belirlenişi olan detant politikasının gereklerini yerine getirmektedir. Ayrıca anti-detant güçlerin bu denli azıttığı bir ortamda, Detant'a daha fazla sahip çıkmak,elbette ki sosyalist ülkelerin görevi olacaktır.

Yani, bir başka deyişle, bütün bu genel ve özel faktörler nedeniyle sosyalist ülkeler Türkiye'ye karşı "esnek" politika izleyebilirler, ama görevleri sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmek olan Türkiyeli en ilerici sınıf güçleri,sapı samanı karıştırıp, cuntaya yani faşist diktatörlüğe karşı "esnek" politika güdemezler.

Sosyalist ülkeler bu "esnek" politikadaki duyarlılıklarında ne denli haklıysalar, bu cuntayı faşist diye nitelemeyip ona karşı sözümona işçi sınıfımız adına, hatta komünist hareket adına "esnek" politikaya heveslenenler, o denli haksız ve vahim bir tutum içindedirler.

Bir kez daha vurgulayalım ki,bugün Türkiye'deki rejimin özellikleri konusunda "kısır polemikler" açmak niyetinde değiliz ve altı ay boyunca bu konuda özen göstermişizdir. Ne var ki, konu artık bir basit adlandırma, ya da deyimlendirme olmaktan çıkmış, ayan beyan herkesçe kesinkes gözüken bir reel politiker'lik haline,bir "esnek politika" sevdası kimliğine, yani bir mücadele kaçaklığı niteliğine bürünmüştür.

Bu politika sözkonusu arkadaşlar tarafından artık o hale vardırılmıştır ki, yazılı ve sözlü yayınlarda, usulen cuntaya şöyle bir karşı çıkıp, ona akıl öğretmek, onu biryerlere çekmek gibi bir gafleti bile temsil etmeye yönelmiştir. Örneğin bu cuntanın "Amerikan emperyalizminin baskılarına uzun süre dayanamayacağı" bile iddia edilerek, onun ABD'den ve emperyalizmden bağımsız olabileceği gibi bir imaj verilmekten bile kaçınılmamıştır. 12 Eylül cuntasının hangi karanlık merkezlerde ve hangi emperyalist tezgahlarda kotarıldığı hiç bilinmiyormuş gibi, Hava Kuvvetleri Komutanının darbeden 48 saat önce ABD'ye ansızın gidip onun Genel Kurmay Başkanıyla görüştüğü sanki açığa çıkmamış gibi, ya da darbe haberini,daha darbe tamamlanmadan ve ilan edilmeden önce Amerikanın Sesi Radyosu açıklamamış gibi, şimdi de bu cuntanın emperyalizmin baskılarına fazla dayanamayacağı konusunda komünist etiketli bir yayında yazılar yazılabilmekte ve cuntaya bağımsızlık dersi verilmektedir.

Diliyoruz ki, bu arkadaşlar daldıkları gaflet uykusundan bir an önce uyansınlar ve doğru görüşlere, doğru tahlillere, yani doğru politikalara bir an önce yönelsinler.

TERÖRİST ERMENİLER VE...

(Baştarafı 12. sayfada)

ra insanca yaşama imkanları sağlasaydı hiç kuşkusuz ki, bu leke sadece Osmanlı Sarayına ait kalabilirdi. Ama ne Mustafa Kemal, ne de ondan sonrakiler, yani hiçbir cumhuriyet hükümeti bunu yapmadığı gibi,önceleri kedi pisliğini örter gibi bu olayı unutturmaya çalışmışlar,daha sonra giderek artan bir utanmazlıkla bu jenositi, bu büyük insanlık suçunu -mazur bile göstermeye değil- açıkça savunmaya yeltenir olmuşlardır. Böylelikle, hiçbir şekilde Türk halkına ait olmasa bile,bu jenosit,burjuvazinin yüzünden genel olarak Türk ulusunun üstüne kalmıştır. Osmanlılar bu jenositle tüm Türk ulusuna bir leke sürmüşler, fakat Mustafa Kemal ve ondan sonrakiler ise bu lekeyi çıkartacakları yerde, tersine onu sahiplenerek, o karayı büsbütün siyahlaştırmışlardır. Ne yazık ki, ulus kavramı hem halkı, hem de burjuvaziyi ve egemen sınıfları içerdiği için, bu leke asla Türk halkının değil, ama Türk ulusunun yüzkarası olarak tarihe geçmiştir.

Mustafa Kemal Ermeni katliamını niçin reddetmemiş ve neden genç bir cumhuriyetin yapması gereken telafi çabalarını ve yaraları sarma eylemine girişmemiştir. Bunun nedeni çok basittir; çünkü Mustafa Kemal bir burjuva milliyetçisidir; ve Türkiye gibi çok uluslu bir ülkede Türk burjuvazisinin hizmetinde, onu ezen ulus olarak pekiştirmek üzere ulusal baskının mimarıdır. Nasıl ki, İttihatçı Talat Paşa Ermenileri acımasızca katlettiyse,kökenini aynı İttihat ve Terakki cemiyetinin komplocu konspirasyonundan alan ve komitacı geleneklerine bulaşan Mustafa Kemal' de Kürtleri katletmiştir.

Ve Atatürke bu denli sahip çıkan cumhuriyet devleti ile ne yazık ki onun peşindeki birtakım sözde aydınlar ve de geniş küçük burjuva tabakalar, hatta henüz sınıf bilincine erişmemiş bir kısım işçiler, yani geniş sayılabilecek emekçi kesimler de sürekli böyle hamaset ve milliyet laflarıyla oyalanarak ve Atatürk'ü kendilerine bayarak yaparak, bütün bu suçlara dolaylı da olsa ortak edilmek istenmişlerdir.

Biz işçi sınıfı devrimcileri olarak Türkiye proletaryasını ve emekçi halk güçlerimizi bütün bu suçlardan, Ermeni ve Kürt katliamlarından tenzih ediyoruz. Ve biz gene Türk egemenlerinin Ermeni katliamında onlara suç ortaklığı yapan Kürt feodallerini ve tacirlerini de Kürt halkından kesinlikle tenzih ediyoruz.

Ve Kenan Evren ile arkadaşları, yavaş yavaş bunalmaya başlayan emekçi kitlelerin ağır ağır duyulmaya başlayan homurtularından ürker oldukları bir sırada, tam bu sırada, meydana gelen Paris olayı Ankara'nın faşist cuntasına arayıp da bulamayacağı bir fırsatı vermiştir.

Günlerce radyolarda, televizyonlarda, gazetelerde bu konu birinci planda büyük şovenist şamatalarla, sansasyonel bir biçimde işlenmiş, cenazeler bile yurda bir hafta geç getirilerek, ölüm olayından on gün sonra, evet on gün sonra, bir devlet töreniyle saptırıcı bir kampanyaya alet edilmişlerdir. Kenan Evren'in de katıldığı bu tören yetmiyormuş gibi, ertesi gün, onbirinci gün bir de İstanbul'da aynı şeyler cenaze töreni adı altında tekrarlanmıştır. Böylece cenazeler defnedilinceye kadar, faşist cunta kendi kampanyasını dorukta tutabilmiştir.

İnsan avına çıkan kolluk kuvvetlerinin siyasal yakalama görünümü altında kaç kişiyi öldürdüğünü övünerek açıklayan ve resmi makamlara göre, Eylül'den bu yana 300 genci polis-ordu operasyonlarında katleden bu cunta,yani kerdileri 300'den fazla muhaliflerinin katili olan, idam sehpaları kuran, işkence çarkını zalimce işleten bu generaller çetesi, sanki çok insancıl imişlermiş gibi, Paris'te öldürtülen iki Türk görevlisinin arkasından timsah gözyaşları dökmüşlerdir.

Neden?

Bu sorunun yanıtı çok açıktır. Dikkatleri ülkenin iç sorunlarından dışarı yöneltmek, iğreti ve zorlama bir "milli heyecan" yaratıp kendi diktatörlüklerini artık yavaş yavaş da olsa görmeye başlayan ve giderek derinleşen ekonomik sıkıntı içinde bunalan halkı böyle kampanyalarla arkalarına almak.

Ayrıca bütün dünyada faşist ve diktatörlük damgasını yedikleri için tecrit edilmekte olan kendi rejimlerini mağdur, masum ve mazur gösterip, Batı'dan merhamet dilenmek.

Bu arada, cuntanın ilk gününden başlayarak Türkiye'deki 12 Eylül rejimine tavır almış olan Fransa'ya karşı bir çeşit intikam duygularıyla, kampanya yürütmek.

Ve de en önemlisi,tekelci sermayenin gayrı resmi sözcüleri (yani devleti temsil etmeyen) yazar-çizer kalemleri ya da gazetecileri aracılığıyla domuzuna bir anti-sovyet propagandayı körüklemek.

Ve salt bu başlatılan kampanya bile, tespitlerimizi doğrulamış cuntanın gerek kendi iç sorunlarından ge-

rekse ordu içinde her kafadan bir sesin yükselmeye başlamasından ve en önemlisi halkın artık yavaş yavaş şikayetlerinin duyulur olmasından ne denli ürktüğünü, ama aynı ölçüde ne denli çaresizleşip, böyle kampanyalardan medet ummaya başladığını göstermesi bakımından önemlidir.

Faşist şefler boşuna uğraşıyorlar. Kendileri gibi nice rejimler tarafından kimbilir kaç kez denenmiş olan bu yöntemlerin onları kurtaracağını sanıyorlarsa, aldanıyorlar. Böyle çok bilinen yöntemler hangi faşist rejimi kurtarabilmiş ki, Kenan Evren ve şurekâsını aklayabilsin.

CUNTA KARŞISINDA EĞİTİM.....

(Baştarafı 9. sayfada)

ları göstermek, faal görevler almak, demokratik taleplere öncülük etmek düşünülmelidir.

Yurtdışında bulunan TÖB-DER yöneticileri, cuntanın eğitim alanında yaptıklarını ve yapmak istediklerini, öğretmenlere yönelik baskı ve faşist uygulamaları çok iyi sergilemeli; her olanağı kullanarak, dünya demokratik öğretmen hareketinin, Türkiye eğitim emekçilerine sahip çıkmasını sağlamalıdır. TÖB-DER'in hayli zengin olan uluslararası ilişkileri değerlendirilerek, faşist cuntanın uygulamaları yurtdışında da teşhir edilmelidir. Bu konuda Genel Başkan Gazioğlu'nun Avrupa Konseyi'nin Ocak toplantısına sunduğu rapor iyi bir başlangıçtır. Uluslararası öğretmen örgütlerinin harekete geçirilmesi, tek tek ulusal örgütlerle ilişkiler kurulması, onların TÖB-DER'le dayanışmasının sağlanması mutlaka başarılmalıdır.

Sayılan tüm bu görevler, güçlüklere rağmen, başarılabilir görevlerdir. TÖB-DER'in mevcut çok geniş örgüt ağı, geçmiş deneyleri, zengin kadroları ve 200.000 kişilik büyük anti-faşist kitlesi, bu görevleri başarmaya elverişlidir. Yeter ki pasifizme, yılgınlığa düşülmesin; maceraya sapılmasın.

Eğitimin faşistleştirilmesine hayır!

TÖB-DER kapatılamaz!

Tutuklanan TÖB-DER yöneticileri serbest bırakılsın!

Cunta TÖB-DER'in yurtsever yöneticilerini yurttaşlıktan atamaz!

Yaşasın eğitim emekçilerinin demokratik eğitim kavgası!

Yaşasın demokratik halk güçlerimizin faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı yürüttüğü onurlu mücadelesi!

Cuntanın devrilmesi için ileri!

DEVLETİN ASKERİLEŞTİRİLMESİ...

(Baştarafı 1. sayfada)

alt birimlerine kadar onu ele geçirmeyi ve kendi anlayışlarına uygun bir hiyerarşik yapıyı oluşturmayı, kafalarına koymuşlardır. Ancak bu sayede ülke çapında genel bir siyasal devlet terörü ve zulüm kasırgası estirmeyi sağlamışlar ve devlet organlarını da hızla faşistleştirmeye girişmişlerdir. Cunta, bununla da yetinmemiş; siyaset ve sınıf mücadelesi dışında da toplum hayatına el atmış; trafikten sokak levhalarına, kıyı düzenlemesinden duvar boyalarına, ya da kıraathanelerin işleyiş biçimine varıncaya kadar, tüm yurttaşların gündelik yaşantısına el atmıştır. Bu faşizmin en bilinen özelliklerindendir. Çünkü faşizmi yalınkat bir siyasal baskı mekanizması olarak görmemek gerekir. Hiç kuşkusuz devlet, esas olarak siyasal bir kurum olduğu için, bir siyasal baskı aracıdır. Ama faşist devlet, bu baskı makinasının her türlü burjuva demokratik anlayıştan ve ve elemandan arındırılmış en zorba biçimidir.

Ne var ki, devletin, hizmet sektöründen, belli üretimlere, oradan çeşitli teknik hizmetlere kadar başka seksiyonları da vardır. İşte faşizm, aynı zamanda bu devlet seksiyonlarını da, -doğrudan siyaset içinde olmayan- bu teknik vb. kurumlarını da faşistleştirir.

Faşist bir merkezi yönetim bununla da kalmaz; tüm ülkede estirilen faşist devlet terörüne, yani bütün siyasal ve sınıfsal baskısına ek olarak, tek tek kişilerin -politika dışı- özel hayatlarına da müdahale ederek, onları bütünüyle köleleştirmeyi amaçlar. Faşist anlayış, aynı zamanda militarist anlayışın ikiz kardeşi olduğu için, faşizm, her yurttaşın -politik düşünce sahibi bile olmasa- her yurttaşın özel hayatında bile baskı kurmayı amaçlar. Böylece kitleleri sadece toplu olarak ezmez. Aynı zamanda tek tek bireyler olarak da ezer. Halkın toplu ve çoğul yaşantısını baskı altına aldığı gibi, yurttaşların tek tek yaşantısını da kontrol edip, kendi militarist anlayışına göre biçimlendirmeyi ister. Türkiye'deki faşist generaller çetesi de böyle yapmak dileğindedirler. Onlar yurttaşları, askeri cendere içinde köleleştirilmiş erler gibi görmek istemektedirler. Örneğin, bir askeri birlikte, bir erin hiçbir hürriyeti yoktur, herşey talimnameler, nizamnameler, bilmem hangi genelgeler ile belirlenip kısıtlanmıştır. Örneğin bir erin kaçta kalkacağı, kaçta jimnastik yapacağı, kaçta kahvaltıya çıkacağı, kaçta eğitime gideceğinden başlayarak, saat kaçta yatağa gireceğine varıncaya kadar her saatı, her saniyesi askeri nizamlar ve birlik komutanları tarafından belirlenmiştir. Gene bir erin kendi küçücük askeri birlik birimi -diyelim ki kendi tabur alanı- içinde bile dolaşması yasaktır. O küçük alan içinde bile erin hangi binalara, hangi zamanlarda gidebileceği veya gidemiyeceği, tabur içinde hangi iç yollardan geçip, hangisinden geçemeyeceği, onun kumandanları tarafından belirlenir. İşte bir er nasıl ki böyle bir militarizm içinde köleleştirilmiş ise, faşist-militarist bir rejim de yurttaşların en küçük davranışlarını bile öyle sınırlamak ve biçimlendirmek ister. Yani genel olarak, topluluk olarak toplumu köleleştirmekle kalmayıp, tek tek bireyler olarak da kişiyi köleleştirip, mevcut düzene bağlamak ister.

Böylece faşizm, bir yandan ideolojik demagojilerle -örneğin şimdinin Türkiye'sinde Atatürkçülükle- kişinin beynini yıkarken, öten yandan insan denilen şeyi tümüyle katledip, insanın insanlığını öldürmek ister. Çünkü ancak böyle bir insanın başkaldıramıyacağını düşünür. Faşizmin özlediği insan, bir robot bile değildir; olsa olsa bir makina vidası gibidir.

İşte Ankara'daki generallerin de kendi akıldaneleri ve CİA'nın tecrübeli danışmanları sayesinde yapmak istedikleri budur.

Bu ise, faşizm açısından bir kadro meselesidir. Cunta bu kadroları nereden bulacaktır. Onun klasik faşistler gibi, devlet yönetimine gelmeden önce, hazırlanmış, eğitilmiş SS'leri, SA'ları, ya da fascio'ları yoktur. Ve muhtemeldir ki, cunta, başı sıkıştıkça, şimdi dağılmış olan eski Bozkurt sürülerini, eski Türkeş komando taburlarının serseri mayınlarını ve işine gelen sivil faşist kadroları bu amaçla istihdam etmeye başlayacaktır.

Ama şu anda, cunta aşağı doğru örgütlenirken, kadro olarak emekli askerleri kullanmaktadır. Devlet dairelerinden teknik birimlere, oralardan hastanelere ve benzeri türden sivil alanlara kadar, sayısız devlet ya da belediye biriminde, akıl almayacak kadar çok sayıdaki emekli subaya görev ve yetki verilmektedir. Bir başka deyişle, Nazi Almanyasında devletinde Nazi partisi üyelerinin en küçük birimlere kadar gördüğü -denetleme, ihbar ve yıldırma- işini, bugün Atatürkçü emekli subaylar üstlenmiştir. Ola ki, Kenan Evren, Ocak ayında Konya'da "Bu memleket daha nice gerçek devlet adamları" yatiştirir diyerek kendisini ve şürekasını kastederken, o şürekanın çömezleri olarak da, işte böyle sayıları onbinleri bulan Atatürkçü zabit eskilerine güvenmektedir.

4-Cuntanın şiddetlenerek sürüp giden icraatının başında hiç kuşkusuz toplu tutuklamalar, işkenceler, idam sehpaları, sayıları giderek kabaran siyasal tutuklular, Kürt köylerine ardı arkası gelmeyen baskınlar, asimilasyon amacını taşıyan uygulamalar gelmektedir. Bu zaten herkesçe bilindiği için, yazımızda onları tekrarlamaya gerek duymadık. Sadece yukarıda değindiğimiz noktaları da, bu zulüm mekanizmasının dikkat çekilmesi gereken önemli noktaları olarak hatırlattık.

Cunta bütün memleketi kışla, 45 milyon insanımızı da er olarak görmektedir.

TERÖRİST ERMENİLER VE BİZANS ARTIĞI GENERALLER

Afşin Fırat

Haftalardır Türkiye kamuoyu, devletin yoğun propagandası ile güdümlü bir kampanyanın içine sokulmuş durumda. Paris'te iki Türk temsilcisinin öldürülmesi olayına tepki adı altında, sinsi ve banal bir terane güdümlü olarak sürdürülüyor.

Gerçekte yapılmak istenen şey bu suikast olayına tepki göstermek ya da tepkileri kanalize etmek değildir. Cuntanın işine gelecek çok değişik hesapları ve bayağılaşmış bir Bizans kurnazlığını taşımaktadır.

İşte tam bu noktada faşizmin çirkin yüzü -çirkin bile değil- iğrenç ve aşağılık tiyneti birkez daha ortaya çıkmıştır.

Bizans artığı Ankara'lı generaller, bütün tevarüs ettikleri tüm Bizans gelenekleri ile faşizmin riyakârlığını birleştirerek, bu Ermeni terör olayını -kabul edelim ki- kendi amaçları doğrultusunda tepe tepe kullandılar.

Böylelikle faşizm; iki insanın, üstelik de kendi yönettiği devletin iki görevlisinin öldürülmesini böyle kullanarak nasıl da cenaze tüccarlığı yaptığını, bu ölen iki insanın ailesinin acılarını nasıl da çirkince kendi siyasal amaçları için istismer ettiğini, yani o riyakâr ikiyüzlülüğünü birkez daha kanıtladı.

Hemen şunu söyleyelim ki, ve herkesin de bildiği gibi, bu derginin sahip olduğu siyasal anlayış terörizmin her türlüsüne kesinlikle karşıdır. Hele hele, böyle nereden yöneltikdikleri ve hangi CİA kaynaklarından beslendikleri belli olmayan ve Avrupa'da keyfine bakarak böyle arada bir Türk diplomatı öldüren birtakım Ermeni gençlerin eylemleri terörizm bile değildir. Dünyadaki evrensel teröristler hiç değilse yanlış yöntemle de olsa bir amaca sahiptirler. Avrupa'nın asimile olmuş Ermenileri ise neye hizmet ediyorlar? İlkel bir intikam duygusuna! Şayet bu kişiler Türkiye'deki Ermenilerin ulusal haklarını korumak istiyorlarsa, gelsinler Türkiye'ye demokratik mücadele versinler. Yok bu kişiler kendilerini pek fazla Ermeni diye hissediyorlarsa, anavatana gitsinler. Sosyalist Ermenistan'a gidip orada sosyalist bir ülkenin yurttaşı olarak, kendi anayurtlarında yaşasınlar. Ama Batı'da doğup büyümüş, Batı'nın "özgürlük" dediği bireyciliğiyle yetişmiş bu kişilerin, bir sosyalist ülkeye -bu ülke kendi anayurtları bile olsa- ayak uydurmalarına olanak yoktur. Bu nedenle onlar böyle Batı'lı terör örgütleriyle bilerek-bilmeyerek emperyalizmin hizmetindedirler. Tekrar edelim ki, bu Ermeni terör olaylarının hangi kaynaklardan beslendiği ya da bu profesyonelce işlenmiş cinayetlerin ardında hangi karanlık ellerin bulunduğu ilgi konusudur. Özellikle Türk sağcıları utanmaz bir riyakarlıkla bu terör olaylarının ardında Sovyetler Birliğinin ve KGB'nin olduğu yalanını yıllardır giderek artan bir dozda yazdıkça, bizim bu ilgimiz daha da artmaktadır. Yani bile bile bu kasıtlı iftiralar Türkiye'de Sovyet düşmanlığının ve anti-Sovyet kışkırtmacılığının hizmetinde kullanıldıkça, bu terörün ardında hangi emperyalist odakların bulunduğu konusundaki merakımız ve kanaatımız daha bir güçlenmektedir.

Bütün bunları söyledikten sonra, vurguyla belirtelim ki, Ermeni teröristlerinin haksızlığı, hiçbir zaman tarihin en büyük soykırımlarından birisine uğramış olan yüzbinlerce Ermeninin tarihsel haklılığını gölgeleyemez.

Gerçekten de, Ermenilerin ulusal talepleri ve ulusal mücadeleleri nedeniyle 1915 yılında Osmanlı hükümetinin ve Talat Paşa'nın giriştiği büyük toplu katliam, sayısal olarak Nazilerin Yahudi katliamından sonraki tarihin en büyük jenositidir. Ve nasıl ki Yahudi jenositi sadece Nazilerin yüz karası değil, aynı zamanda Alman ulusal tarihinin en büyük lekelerinden biriyse ve bu korkunç jenosit nasıl ki, tüm insanlığın bir utanç vesilesiyse, sömürücü sınıf despotizminin ve gaddarlığının asla bağışlanmayacak ve asırlar boyu unutulmayacak bir suçuysa, Osmanlı'ların Ermeni katliamı da işte öyle bir başka tarih suçudur. Üstelik de sadece Osmanlıların yüzkarası değil esas olarak Türk ulusunun bir utancıdır.

Ama Türkiye'nin burjuvazisi ve milliyetçileri bu gerçeği bir kez olsun söyleyememişler ve Ermeni katliamını tasvip etmediklerini, ya da lanetlediklerini açıklayamadılar. Oysa jenosit Osmanlı İmparatorluğu döneminde yapılmıştır. Ondan sonra Türkiye'de sadece emperyalistlere karşı değil, aynı zamanda imparatorluk yönetimine karşı ulusal demokratik devrim mücadelesi verilerek, bağımsız bir devlet kurulmuş ve burjuva devrimi ileriye götürülmüştür. Ama Mustafa Kemal'in Türk milliyetçiliği öylesine etkince ve sistemlice sürdürülmüştür ki, Mustafa Kemal ve onun genç devleti bizzat kendisinin devirdiği ve ülkeden kovduğu Osmanlı imparatorluğunun bu suçunu bile reddedememiş ve böylece bu suçu üstlenmiştir. Mustafa Kemal ve onun cumhuriyeti bu katliamı lanetleseydi, ülkede artık feodal devletin değil, bir cumhuriyet rejiminin bulunduğunu açıklasaydı, bu katliamın Türk'lerle ve Türk ulusuyla hiçbir ilgisi olamayacağını, bu cürmü Osmanlı Sarayının işlediğini söyleseydi, suikastten, her nasılsa canını kurtararak ülkede kalmış Ermenilere en geniş ulusal demokratik haklarını verseydi, öldürülen Ermenilerin mallarını, mülklerini, dükkan ve işyerlerini hiç değilse onların mirasçılarına geri verseydi, diğer Ermenilere ulusal haklarının yanısıra sosyal olanaklar, konut ve iş edinme vb. olanakları sunsaydı, yurtdışına kaçmış bütün Ermenileri ülkeye, kendi yurtlarına geri çağırıp, onla-

(Devamı 10. sayfada)

Gerçek

SORUMLU: R. Suna, YAZIŞMA ADRESİ: Hedwig Str. 40 a, 4220 Dinslaken, F.Almanya
BANKA HESABI: Sparkasse Dinslaken, Konto-Nr: 20003513, BLZ: 352 510 00